Περιοδος 2η,
Νο 120
Μάης 2003
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Εβιάν Θεσσαλονίνη οι επόμενοι σταθμοί του αντιπολεμικού κινήματος *σελ 8*

Ο πόλεμος συνεχίζεται στο Ιράκ *σελ. 9*

Ο Γαλλικός Μάης του 1968 *σελ 11*

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Ράγισε το τείχος του εθνικισμού

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

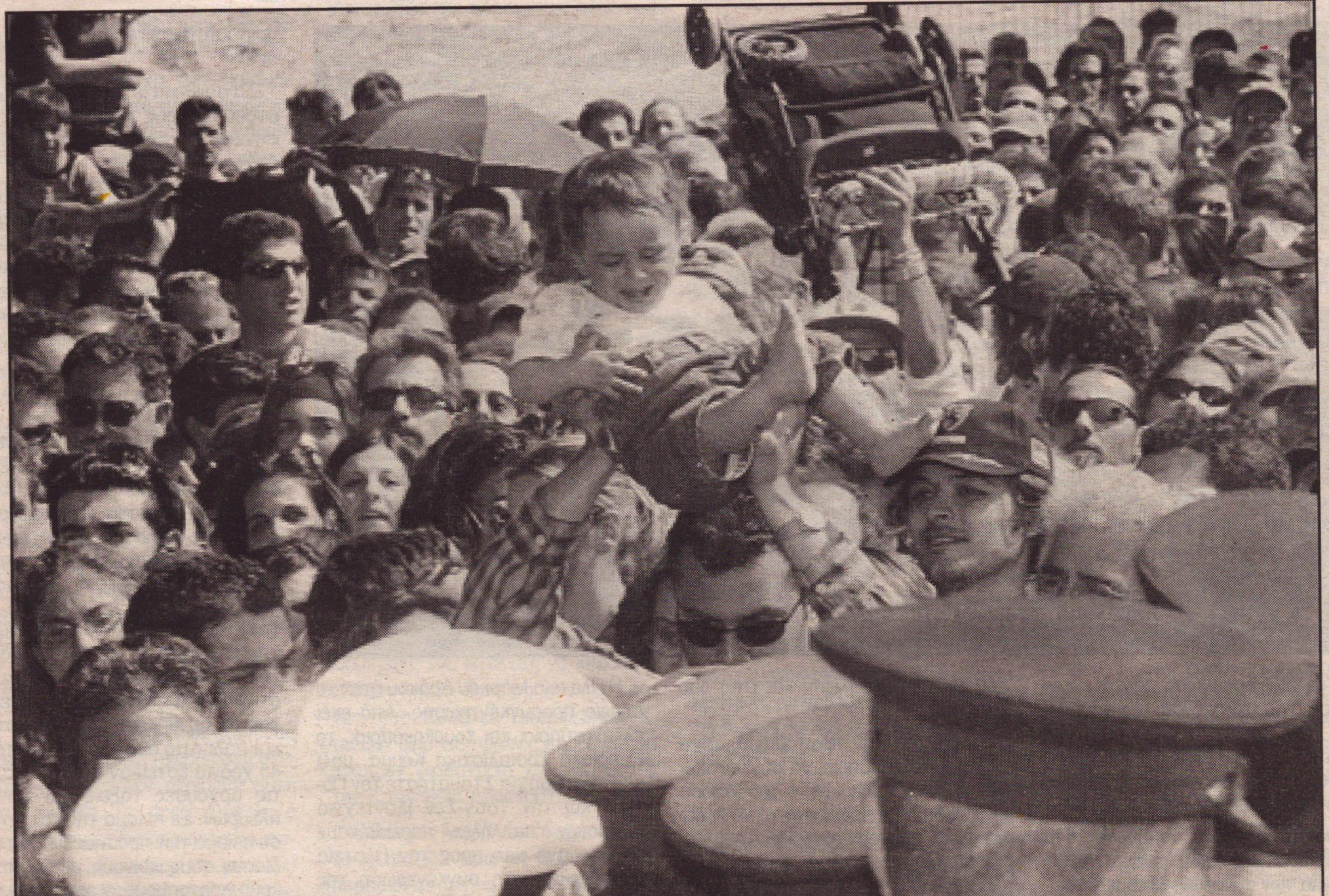

Οι εξελίξεις των τελευταίων εβδομάδων που ακολούθησαν το άνοιγμα των συνόρων είναι ότι πιό θετικό έχει συμβεί στή Κύπρο τα τελευταία πενήντα χρόνια. Απο τις απεργίες του '48 έχουμε να δούμε ένα τέτοιο κλίμα συμφιλίωσης, ειρηνικής διάθεσης και αλληλεγγύης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών. Ο κόσμος ξεπέρασε τους σχεδιασμούς και τις μανούβρες των πολιτικών ηγεσιών και στις δυό πλευρές και διεκδικεί ένα σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις. Μπορούμε και πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτή τη δυναμική για να δώσουμε τις δικές μας λύσεις για ειρήνη στην Κύπρο.

σελ. 3, 6-7

"Yaşasın 1 Mayis"

Για πρώτη φορά από το 1958 ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι γιόρτασαν μαζί την πρωτομαγιά. Το άνοιγμα της γραμμής αντιπαράταξης έδωσε την ευκαιρία για την συμμετοχή των τουρκοκυπρίων στους γιορτασμούς της πρωτομαγιάς στο νότο και Ελληνοκυπρίων στο βορρά. Ο συμβολισμός της πρωτομαγιάς σε συνδυασμό με τον ενθουσιασμό του κόσμου για το ότι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι μπορούσαν να βρεθούν μαζί έδιναν μια φοβερή δυναμική για κοινές πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις.

Το πανώ της Εργατικής Δημοκρατίας στην πρωτομαγίατικη πορεία που έγινε στο βορρά

Παρόλα αυτά οι επιλογές που έγιναν για την οργάνωση των εκδηλώσεων από τα κόμματα και τις ηγεσίες των συντεχνιών, βρέθηκαν πολύ πίσω από τις πραγματικές διαθέσεις του κόσμου.

Στο νότο η μορφή των εκδηλώσεων ορίστηκε σε μεγάλο βαθμό από την στάση που κράτησε η ΠΕΟ. Ενώ η διάθεση πίεζε για κοινές, μαζικές εκδηλώσεις η ΠΕΟ απόφυγε να πάρει πρωτοβουλίες προς αυτή την κατεύθυνση και περιορίστηκε να οργανώσει τη δική της παραδοσιακή εκδήλωση προσκαλώντας απλά τις τουρκοκυπριακές συντεχνίες να συμμετέχουν.

Παρά το ότι υπήρχε ένα καλό κλίμα στην εκδήλωση από την παρουσία των τουρκοκύπριων η συμμετοχή ήταν περιορισμένη. Οι δύο κύριοι ομιλητές σε αυτή την «κοινή» πρωτομαγιά ήταν ο Γ.Γ. της ΠΕΟ Κυρίτσης και ο Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Χριστόφιας που στην ομιλία του δεν παρέλειψε να υμνήσει την ελληνοκυπριακή κυβέρνηση και τα μέτρα που έχει εξαγγείλει για τους τουρκοκύπριους και τα οποία η πλειοψηφία των τουρκοκυπριακών οργανώσεων της αντιπολίτευσης τα έχουν απορρίψει σαν μέτρα προς μειοψηφία και όχι προς ισότιμα μέρη. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι ούτε ο Ταλάτ του Τουρκικού Ρεπουμπλικανικού Κόμματος συμμετείχε στην εκδήλωση της ΠΕΟ, ούτε και κανένας από το κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης των Ακκιντζί και Αγκολεμλί, που αποτελούν τα βασικά κόμματα που συμμετέχουν στην πλατφόρμα «αυτή η χώρα είναι δική μας» που οργάνωσαν τα μεγαλειώδη συλλαλητήρια την προηγούμενη περίοδο. Ο σύντομος χαιρετισμός του Γ.Γ. της DEV-IS (της εργατικής ομοσπονδίας που ελέγχεται από το ΤΡΚ) ήταν η μόνη επίσημη έκφραση των τουρκοκυπρίων στο βήμα.

Η δικαιολογία που ακούστηκε απο την ΠΕΟ και το ΑΚΕΛ ότι παραδοσιακά η κάθε συντεχνία οργανώνει τις δικές της εκδηλώσεις δεν ειναι καθόλου πειστική. Στην πραγματικότητα αυτό που στέρησε την προοπτική να έχουμε μια ενωτική, δικοινοτική πρωτομαγιά από τα συνδικάτα και τα αριστερά κόμματα στο βορρά και το νότο, ήταν οι επιφυλάξεις και οι αντιρρήσεις που υπάρχουν από το ΑΚΕΛ και την ΠΕΟ για την μετάβαση ελληνοκυπρίων στην άλλη πλευρά.

Παρ' όλ' αυτά, δεν αναιρείται η ιστορική σημασία της φετινής κοινής πρωτομαγιάς.

Το βράδυ στο βόρειο μέρος της Λευκωσίας η πρωτομαγιάτικη εκδήλωση ήταν πολύ διαφορετική από αυτή που οργάνωσε η ΠΕΟ. Χιλιάδες τουρκοκύπριοι, από όλα τα συνδικάτα και τα κόμματα της αντιπολίτευσης περπάτησαν προς τη πλατεία Σαραϊου με υψωμένες γροθιές και συνθήματα ενάντια στον Ντεκτάς και τους γκρίζους λύκους. Από τα ελληνοκυπριακά κόμματα και οργανώσεις δυστυχώς μόνο η Εργατική Δημοκρατία συμμετείχε οργανωμένα με το δικό της πανό. Η διάθεση και η αποδοχή που είχαμε από τους τουρκοκύπριους ήταν φανταστική. Πίσω από το πάνω βρέθηκαν δεκάδες τουρκοκύπριοι, κυρίως νεολαίοι, ενώ τα συνθήματα που φωνάξαμε στα ελληνικά, ζήτω η κόκκινη πρωτομαγιά και έλληνες και τούρκοι εργάτες ενωμένοι έγιναν δεχτά με ενθουσιασμό αφού πολλοί τα γνώριζαν ήδη από την πρωινή διαδήλωση.

Δυστυχώς σε αυτό το δυναμικό πανηγύρι της ειρήνης, της συναδέλφωσης και της εργατικής ενότητας τα ελληνοκυπριακά συνδικάτα όχι μόνο δεν κάλεσαν το κόσμο να συμμετέχει μαζικά αλλά και τα ίδια εκπροσωπήθηκαν από ελάχιστα ηγετικά στελέχη τους που δεν ξεπερνούσαν συνολικά τα δέκα.

Στην ουσία οι κοινές πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις επιβλήθηκαν από τον ίδιο το κόσμο. Οι συζητήσεις για κοινή αντιπολεμική πρωτομαγιά ξεκίνησαν από τη πρώτη μέρα που άνοιξαν τα οδοφράγματα. Η Εργατική Δημοκρατία, και άλλες οργανώσεις από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο μαζί με το τουρκοκυπριακό Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου, τη Τσάγ Σέν, συνδικάτο των δημοσίων υπαλλήλων, την Μπές Σεν, συνδικάτο των δημοτικών υπαλλήλων και τουρκοκύπριους ακτιβιστές ένωσαν τις δυνάμεις τους προσπαθώντας να γίνουν κοινές, μαζικές και αντιπολεμικές πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις.

Το πρωί οργάνωσαν πορεία από το οδόφραγμα μέχρι την πλατεία που θα γίνονταν η εκδήλωση της ΠΕΟ. Ήταν μια δυναμική πορεία, όπου κυριαρχούσαν τα συνθήματα που φωνάζονταν στα ελληνικά και τα τούρκικα, ζήτω η κόκκινη πρωτομαγιά, όχι στον πόλεμο, ειρήνη στη Κύπρο, έλληνες και τούρκοι εργάτες ενωμένοι και που καταχειροκροτήθηκε από τον κόσμο όταν έφτασε στην πλατεία για να ενωθεί με την εκδήλωση της ΠΕΟ.

Μετά το τέλος της εκδήλωσης και παρά τις πιέσεις που υπήρχαν να μην γίνει αντιπολεμική πορεία δεκάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι περπάτησαν μαζί στην Αμερικάνικη πρεσβεία δίνοντας στη φετινή πρωτομαγιά τον αντιπολεμικό χαρακτήρα που της αρμόζει.

Από τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις έλαψε δια της απουσίας του το Κοινωνικο Φόρουμ Κύπρου. Μπροστα στα συγκλονιστικά γεγονοτά που συμβαίνουν αυτές τις μέρες ούτε μια ανακοίνωση δεν έβγαλε.

Παρ όλα αυτά η φετινή πρωτομαγιά, η πρώτη μετά από 45 χρόνια που γιορτάστηκε μαζί από ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους θα μείνει ιστορική και μπορεί να γίνει η αφετηρία νέων κοινών αγώνων για μια Κύπρο ειρηνική, σοσιαλιστική όπως ήταν και το σύνθημα που ακούστηκε και στις δύο πλευρές αυτή την πρωτομαγιά.

Πέτρος Μιχαήλ

"Ζήτω η κόκκινη πρωτομαγιά"

Μετά από 45 χρόνια διαχωρισμού, στη φετινή Πρωτομαγιά, Έλληνες και Τούρκοι της Κύπρου φώναξαν μαζί το σύνθημα «Ζήτω η Κόκκινη Πρωτομαγιά». Στη γλώσσα του 1958, αυτό το σύνθημα αποτελούσε σύμβολο της επιθυμίας και του στόχου της Πρωτομαγιάς. Οι εργαζόμενοι της Κύπρου γιόρτασαν μαζί την πρωτομαγιά και στις δύο πλευρές των συνόρων, με σημαίες, με πανό, με φυλλάδια και με συνθήματα και στις δύο γλώσσες, ελληνικά και τούρκικα. Έδειξαν έτσι ότι δεν αναγνωρίζουν τα τεχνητά σύνορα του ιμπεριαλισμού και των ντόπιων αστών.

Ε/κ και τ/κ εξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία

Έπιασε αγωνία τους άρχοντες όταν ανακοινώθηκε πως η Πρωτομαγιά επρόκειτο να γιορταστεί από κοινού, το πρωί στο νότο και το βράδυ στο βορά.

Ο πρωθυπουργός Έρογλου δήλωνε τις προηγούμενες μέρες στον τύπο ότι δεν επέτρεπε τη διοργάνωση κοινού πρωτομαγιάτικου γιορτασμού.

Δυστυχώς, οι παραδοσιακές δυνάμεις της αριστεράς και στις δύο πλευρές ούτε προσπάθησαν για τη διοργάνωση κοινών μαζικών γιορτασμών, παρά μόνο την τελευταία στιγμή. Στο βορά επικαλέστηκαν το γελοίο επιχείρημα ότι δεν υπήρχε αρκετός χρόνος και πως «του χρόνου πρώτα ο Θεός» θα κάνουν κάτι. Στο νότο παρομοίως, επικαλέστηκαν τον παράγοντα χρόνο και χρησιμοποίησαν τη δικαιολογία πως «η κάθε οργάνωση γιορτάζει την πρωτομαγιά με τη δικιά της παράδοση». Έτσι κατέληξαν σε «συμβολικό γιορτασμό» όπου επίσημα 3-4 συντεχνιακοί ηγέτες παρουσιάστηκαν στους γιορτασμούς της άλλης πλευράς.

Εμείς σαν κύπριοι σοσιαλιστές, στα τέλη Απρίλη, αμέσως μετά το μερικό άνοιγμα των συνόρων, θέλαμε να δείξουμε ότι δεν πρόκειται να ανεχτούμε οποιεσδήποτε προσπάθειες που θα παρεμπόδιζαν τους κοινούς γιορτασμούς. Έτσι, ξεκινήσαμε με τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο να προσπαθούμε να οργανώσουμε κοινή πρωτομαγιάτικη εκδήλωση και στις δύο πλευρές.

Πρωί-πρωί την πρωτομαγιά άρχισαν οι Τουρκοκύπριοι να συγκεντρώνονται στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας για να περάσουν στο νότο και να συμμετάσχουν στην Πρωτομαγιά. Η αστυνομία με πρόσχημα τις τυπικές διατυπώσεις προκάλεσε μεγάλη καθυστέρηση γεγονός που μας εξαγρίωσε και αρχίσαμε τις διαμαρτυρίες. Όμως ήμασταν αποφασισμένοι να περάσουμε στο νότο έστω κι αν χρειάστηκε να περιμένουμε μερικές ώρες.

Η Πλατεία Μάρκου Δράκου ήταν το σημείο προσυγκέντρωσης. Από εκεί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, το Κυπριακό Σοσιαλιστικό Κόμμα, μαζί με την Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο και την Τσαγ-Σεν [Συντεχνία Δημοσίων Υπαλλήλων] πορευθήκαμε με τα πανό μας προς την Πλατεία Ελευθερίας, στη συγκέντρωση της ΠΕΟ. Φτάσαμε στην Πλατεία φωνάζοντας στα τούρκικα και ελληνικά «Ζήτω η Κόκκινη Πρωτομαγιά» και «Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι» ενώ ο κόσμος που ήτανε μαζεμένος ήδη εκεί, Κούρδοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι χειροκροτούσε.

Τα συνθήματά μας που αντήχησαν στους δρόμους της Λευκωσίας είναι σίγουρο ότι ανησύχησαν και τις δύο άρχουσες τάξεις.

Όταν ολοκληρώθηκε το γιορταστικό πρόγραμμα της ΠΕΟ, πορευθήκαμε και πάλι όλοι μαζί προς την Αμερικάνικη πρεσβεία διαδηλώνοντας ενάντια στην κατοχή του Ιράκ, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, φωνάζοντας αντιπολεμικά συνθήματα στα αγγλικά, ελληνικά και τούρκικα.

Το βράδυ ήρθε η σειρά των Ελληνοκυπρίων να περάσουν στο βορά για να συμμετάσχουν στο πρωτομαγιάτικο γιορτασμό, όπως έκαναν νωρίτερα το πρωί οι Τουρκοκύπριοι. Φέτος το γιορτασμό της Πρωτομαγιάς στο βορά τον οργάνωσε η Πλατφόρμα «Αυτή η Χώρα Είναι Δική μας». Ο κόσμος συγκεντρώθηκε στο Πάρκο Κουγκουλού γύρω στις 7.30 και πορευθήκαμε προς την Πλατεία Σαράι Ονού περνώντας μπροστά από το κτίριο της βουλής. Όταν συνενώθηκαν οι Ελληνοκύπριοι στην πορεία ήταν μια υπέροχη εικόνα και τα συνθήματα που ακούστηκαν και πάλι στις δύο γλώσσες μετά από 45 χρόνια έστειλαν ένα μήνυμα προς τις άρχουσες τάξεις και των δύο πλευρών. Σε πείσμα της κατοχής και σε πείσμα των προσπαθειών να εμποδίσουν τους κοινούς πρωτομαγιάτικους γιορτασμούς, οι εργαζόμενοι της Κύπρου έδωσαν τον προσανατολισμό: κοινός αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ενάντια στους ντόπιους αστούς.

A. Savaş
Kıbrıs Sosyalist Partisi

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι

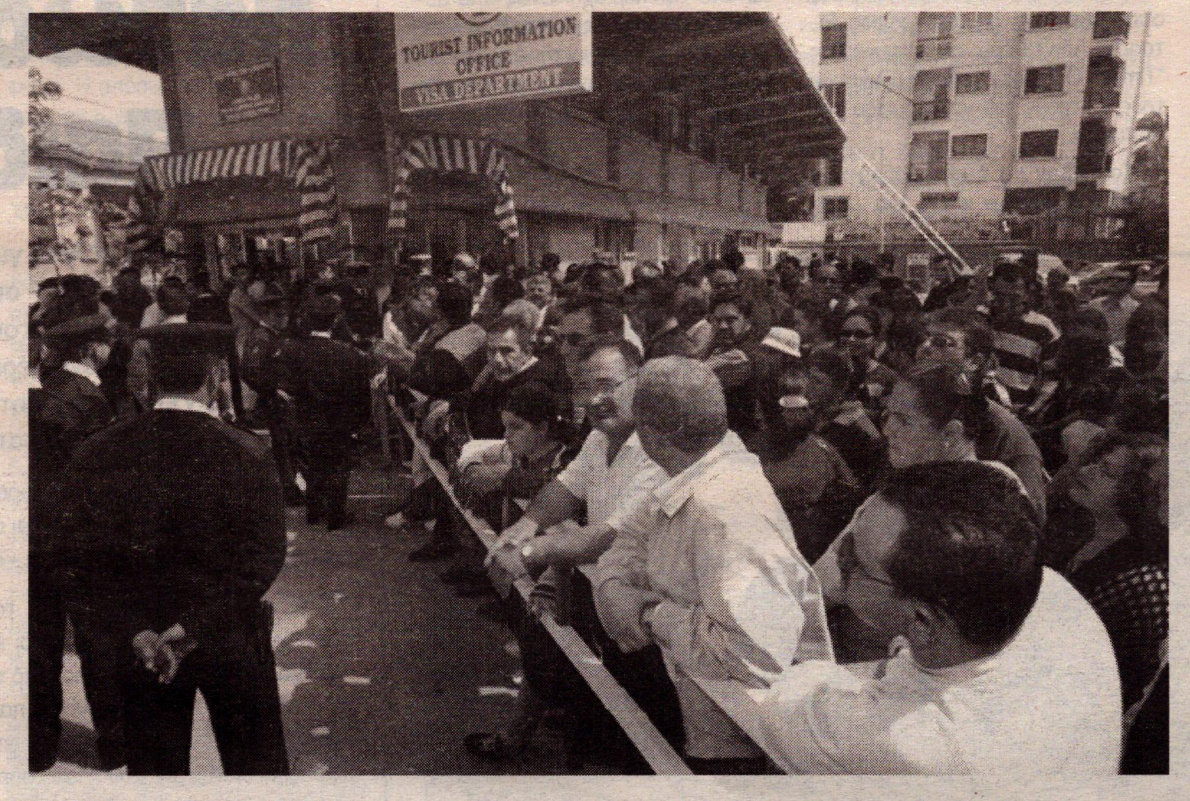

«Οι δρόμοι της Κύπρου φιλοξενούν ένα απίστευτο σμίξιμο. Τα πρόσωπα των ανθρώπων είναι γελαστά. Ζούμε ένα τρομερό όνειρο. Οι Τουρκοκύπριοι και οι Ελληνοκύπριοι προκαλούν όλες τις ντόπιες πολιτικές αξίες. Ανέτρεψαν όλες τις προβλέψεις. Έκαναν τις προσδοκίες ορισμένων να αποβούν μάταιες. Ήταν πρωτοπόροι σε μια πρωτόγνωρη επανάσταση. Οι επίσημοι κανόνες πολιτικής συμπεριφοράς που έθεσαν οι δύο πλευρές δεν μπόρεσαν να τους εμποδίσουν. Οι Ελληνοκύπριοι συρρέουν στο βορρά σαν να θέλουν να δώσουν μια ισχυρή απάντηση στην επιθυμία για λύση που είχαν δείξει οι Τουρκοκύπριοι στις πλατείες.»

Αυτή την περιγραφή έδωσε ο Χασάν Καχφετζίογλου στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία (10/5/03) για το «όνειρο» αυτό που ζούμε, αφότου άνοιξε η γραμμή αντιπαράταξης και η ελεύθερη επικοινωνία ανάμεσα σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το σπάσιμο της διαχωριστής γραμμής των συνόρων από τις χιλιάδες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων μετά από 29 χρόνια αποτελεί μια ιστορική εξέλιξη που χαροποίησε τον κάθε ειλικρινή υποστηριχτή της επαναπροσέγγισης και της συμφιλίωσης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών.

Από τις 23 Απρίλη περισσότεροι από 250.000 Ε/κ και 70.000 Τ/κ πέρασαν τα τείχη του διαχωρισμού. Οι Τουρκοκύπριοι, υποδέχονται με ενθουσιασμό και ανυπομονησία τους «σπιτονοικοκύρηδές» τους, δίνοντάς τους φωτογραφίες, εικόνες και χρυσαφικά που φύλαγαν για 29 χρόνια. Ενώ οι χιλιάδες Ελληνοκύπριοι επισκέπτοναι τα παλιά τους σπίτια, αντικρίζοντας με κατανόηση τους σημερινούς ένοικους, και όχι για να τα απαιτήσουν πίσω εδώ και τώρα.

Η πρωτοφανής μαζικότητα και θέρμη που πήρε αυτή η επικοινωνία έχει ξεπεράσει κάθε προσδοκία. Ο εθνικισμός και η μισαλλοδοξία έχουν δεχτεί ένα ηχηρό χαστούκι και στις δύο πλευρές. Οι μύθοι που καλλιεργούσαν για δεκαετίες οι εθνικιστές και στις δύο πλευρές κατέρρευσαν μέσα σε λίγες μέρες.

«Σοκ και δέος»

Η αλήθεια είναι πως κανένας από τις πολιτικές ηγεσίες και στις δύο πλευρές δεν περίμενε αυτή την έκρηξη. Τις πρώτες μέρες ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Χρυσοστομίδης, μαζί και οι υπουργοί του ΑΚΕΛ, παρότρυναν τον κόσμο να μην επιδεικνύει τα διαβατήριά του για να περάσουν στο Βορρά. Για το ΑΚΕΛ το άνοιγμα των συνόρων χαρακτηρίστηκε σαν προσπάθεια του Ντεκτάς να εκμεταλλευθεί τη φυσιολογική επιθυμία των Ελληνοκυπρίων για επιστροφή και για να προωθήσει την έμμεση αναγνώριση του κράτους στο Βορρά. Τα ΜΜΕ ήταν αμήχανα. Η εφημερίδα «Φιλελεύθερος» απαγόρευσε στους δημοσιογράφους της να περάσουν απέναντι με τα διαβατήρια. Όταν όμως αυτό το ορμητικό ποτάμι άρχισε να ρέει άρχισαν να μιλούν για «ιστορική εξέλιξη». Τα κανάλια κάλυπταν με ζωντανές συνδέσεις αυτό το φανταστικό πανηγύρι, προβάλλοντας συγκινητικές, ανθρώπινες στιγμές των απλών ανθρώπων που δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν. Ο υπουργός Εσωτερικών Α. Χρίστου δήλωσε «υπέρ της ελεύθερης διακίνησης και υπέρ της επικοινωνίας των ανθρώπων, την οποία ο Ντεκτάς πολέμησε με πάθος για χρόνια» και πως νικητής από την κίνηση αυτή είναι ο ίδιος ο κυπριακός λαός.

Η διάθεση του κόσμου ξεπέρασε τις πολιτικές ηγεσίες και τους σχεδιασμούς τους. Οι Ελληνοκύπριοι αγνόησαν τις εκκλήσεις κυβέρνησης και κομμάτων που επικαλούνταν τον «πατριωτισμό και την αξιοπρέπεια» τους. Αρκετοί μάλιστα διανυκτερεύουν στο Βορρά γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις προειδοποιήσεις της κυβέρνησης ότι κάτι τέτοιο σημαίνει κλεπταποδοχή και είναι παράνομο.

Είναι σίγουρο ότι αν ο Ντεκτάς γνώριζε τις διαστάσεις και το χαρακτήρα που θα έπαιρνε αυτή η εξέλιξη θα έψαχνε για άλλα μέτρα για να ξεπεράσει την απομόνωση και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Γιατί κι οι Τ/κ από την πλευρά τους έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια τις εκκλήσεις του Ντεκτάς να «προστατέψουν και να διατηρήσουν» το κράτος τους. Χιλιάδες Τουρκοκύπριοι έτρεξαν από τις πρώτες μέρες για να βγάλουν διαβατήριο και ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ο κόσμος ξεχείλωσε κυριολεκτικά τα μέτρα και από τις δύο πλευρές, παραβιάζοντας τα ωράρια και πιέζοντας για περισσότερη ελευθερία στη διακίνηση και από τις δύο πλευρές.

Αυτή η αυθόρμητη μαζική «πολιτική ανυπακοή» των χιλιάδων απλών ανθρώπων κι από τις δύο πλευρές ξεπέρασε τις επίσημες πολιτικές ηγεσίες.

Αυτή η δυναμική ανάγκασε την ελληνοκυπριακή κυβέρνηση να αναθεωρήσει την αρχική αρνητική στάση της στο άνοιγμα των συνόρων και να επισπεύσει την εξαγγελία των μέτρων στήριξης των Τουρκοκυπρίων. Ο Παπαδόπουλος ανακοίνωσε σαν «πασχαλινό» δώρο της κυβέρνησης προς τους Τουρκοκύπριους τη διάθεση λεωφορείων για δωρεάν μεταφορά τους σε διάφορες πόλεις.

Το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω

Όμως αυτό το διάστημα του αιφνιδιασμού των πολιτικών ηγεσιών ήταν σύντομο. Με αφορμή ορισμένους που έπαιξαν στα καζίνο και διανυκτέρευσαν σε ξενοδοχεία στο Βορρά, ξεκίνησε μια συντονισμένη επίθεση κυβέρνησης, πολιτικών κομμάτων και ΜΜΕ ενάντια σ' αυτούς που επισκέπτονται το Βορρά και που υποτίθεται αντί για «προσκύνημα» πάνε για τουρισμό «ενισχύοντας οικονομικά» τον Ντεκτας. Ο Ντεκτάς από την πλευρά του προειδοποίησε τους Τουρκοκυπρίους να είναι προσεκτικοί απέναντι στους Ελληνοκύπριους και να μη δελεάζονται από τα χρήματά τους, ενώ απείλησε πως αν συνεχιστεί η «παρενόχληση» των σημερινών ενοίκων από ελληνοκύπριους που επισκέπτονται τα παλιά τους σπίτια «η αστυνομία θα εφαρμόσει τους νόμους».

Η αναστροφή του κλίματος που προσπαθεί να πετύχει η κυβέρνηση, έδωσε την αυτοπεποίθηση στο ΠΑΚ να ξαναβγεί στο προσκήνιο, να μπαίνουν αντιρρήσεις στα μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων από διάφορες αγροτικές οργανώσεις και την Επιτροπή Αγνοουμένων και να ξεθαρρεύουν οι εθνικιστές.

Βέβαια είναι σχεδόν αδύνατο οι πολιτικές ηγεσίες και στις δύο πλευρές να στρέψουν πίσω το ρολόι της ιστορίας. Κι αυτό γιατί η συσσωρευμένη ενέργεια και δυναμική που έχει αποκτήσει αυτή η κίνηση των «από κάτω», που πήραν τις δικές τους αποφάσεις για συναδέλφωση και ειρηνική συνύπαρξη, δημιούργησε καινούργια δεδομένα.

Μια άλλη Αριστερά

Αυτά τα καινούργια δεδομένα έχουν φέρει στο προσκήνιο ένα παράγοντα που όλοι ξεχνούσαν στους σχεδιασμούς τους για το κυπριακό. Τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και το κίνημα επαναπροσέγγισης. Αυτός ο παράγοντας βγήκε ορμητικά σήμερα στο προσκήνιο και μπορεί να αποδειχτεί καθοριστικός στις εξελίξεις στο Κυπριακό.

Είναι μια περίοδος που βγάζει όλες τις αντιφάσεις και την υποκρισία της επίσημης πολιτικής και των δύο πλευρών. Είναι όμως μια περίοδος που μπαίνουν σε δοκιμασία οι διάφορες αντιλήψεις για την επίτευξη της ειρήνης και συναδέλφωσης μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων στην Κύπρο.

Πριν σπάσει το τείχος, διάφορες ομάδες και κινήσεις οργάνωναν με κεράκια συλλαλητήρια «συμπαράστασης» προς τους τουρκοκύπριους που διαδήλωναν μαζικά ενάντια στον Ντεκτάς. Σήμερα που η ρωγμή στα οδοφράγματα έχει επέλθει και αντικειμενικά η επικοινωνία ανάμεσα στις δυο πλευρές είναι πια δυνατή, έχουν εξαφανιστεί! Το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ που έχουν σα σημαντικό πυλώνα της πολιτικής τους την επαναπροσέγγιση, αδυνατούν τώρα να οργανώσουν έστω και μια κοινή εκδήλωση για ειρήνη και άμεση διευθέτηση του κυπριακού μαζί με τους τουρκοκύπριους σε βορρά και νότο.

Οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ μπορούν να συναντιόνται με τα κόμματα της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης όμως αρνούνται να ακούσουν τις φωνές τους. Όπως του Ταλάτ του Τουρκικού Ρεπουμπλικανικού Κόμματος — το αντίστοιχο του ΑΚΕΛ στο Βορρά — όταν καλεί την ελληνοκυπριακή πλευρά να σταματήσει να έχει την έμμονη ιδέα της μή αναγνώρισης του τουρκοκυπριακού. «*Οι τουρκοκύπριοι είναι υπέρ της επανένωσης*» δήλωσε στο ΡΙΚ (5/5) «*το έχουν δείξει με τις κινητοποιήσεις τους γι' αυτό ας αφήσουμε αυτό το ζήτημα της αναγνώρισης κατά μέρος*». Οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ πρωτοστατούν στην πολεμική ενάντια στην επίδειξη διαβατηρίων από μέρους των ελληνοκυπρίων που περνούν απέναντι. Αυτός ήταν ο κύριος λόγος που εμπόδισε να γίνουν ενωτικοί, μαζικοί, δικοινοτικοί πρωτομαγιάτικοι γιορτασμοί με τους Τουρκοκύπριους και στις δύο πλευρές. (βλ. άρθρο για Πρωτομαγιά)

Για πρώτη φορά μετά το 1948 δημιουργείται ένα τέτοιο κλίμα, αλληλεγγύης, επαναπροσέγγισης και συναδέλφωσης κι αντί η Αριστερά να πάρει την πρωτοβουλία και να ηγηθεί αυτού του κινήματος, μιλά με την ίδια φωνή με την επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά που προσπαθεί να στριμώξει την τουρκοκυπριακή πλευρά με διάφορα διπλωματικά κόλπα.

Όπως και πριν το 1974, βλέπουμε την ηγεσία του ΑΚΕΛ να ταυτίζεται με το «εθνικό συμφέρον» που στην προκειμένη περίπτωση είναι τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, και όχι τα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων και των τουρκοκυπρίων εργαζομένων και απλών ανθρώπων. Τι άλλο μπορεί να χαρακτηριστεί, παρά ταύτιση με τα συμφέροντα της «δικής μας» πλευράς, η απάντηση του Χριστόφια σχετικά με την κωλυσιεργία της κυβέρνησης στο να προλάβει την κίνηση Ντεκτάς, όταν είπε: «*Η καθυστέρηση στη δική μας εξαγγελία των μέτρων στήριξης των τουρκοκυπρίων σήμαινε ότι απλά χάσαμε επικοινωνιά μερικούς βαθμούς*» (Τρίτο του ΡΙΚ 6/5/03). Τελικά αποκαλύπτεται πως η επαναπροσέγγιση δεν είναι παρά μια επικοινωνιακή τακτική της «πλευράς μας».

Στις ιστορικές στιγμές σήμερα, παρουσιάζεται πιο έντονα ένα κενό: ποια Αριστερά θα οργανώσει αυτή τη δυναμική και διάθεση των «από κάτω» για ειλικρινή επαναπροσέγγιση και για ειρηνική συμβίωση με ισότητα μεταξύ ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων; Το σπάσιμο της γραμμής αντιπαράταξης δεν έχει να κάνει μόνο με το δικαίωμα των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών να συναντιόνται αλλά και με τους κοινούς αγώνες για κοινούς σκοπούς όπως είναι: η ειρήνη στην Κύπρο, η αντίθεση στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό. Κοινό μέτωπο αγώνων για το κλείσιμο των βρετανικών βάσεων και ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Η Εργατική Δημοκρατία σε πιο δύσκολους καιρούς έδωσε με επιτυχία μάχες ενάντια στον πόλεμο, στον εθνικισμό και υπέρ της ειλικρινούς και ανυστερόβουλης επαναπροσέγγισης με τους τουρκοκύπριους. Σήμερα, κάτω από σαφώς καλύτερες προϋποθέσεις, είμαστε έτοιμοι να παλέψουμε μαζί με ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους για ένα πραγματικό κίνημα επαναπροσέγγισης από τα κάτω και για μια Αριστερά που να έχει σύνθημά της «Έλληνες και Τούρκοι Εργάτες Ενωμένοι».

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γραμματα... σχόλια... ειδήσεις... γραμματα...

"Διάσωση" με σκηνοθέτη και πολυβόλα

Η "διάσωση" της 19χρονης αμερικανίδας στρατιωτίνας Τζέσικα Λιντς είχε προβληθεί σαν θρίαμβος των ειδικών δυνάμεων του στρατού των ΗΠΑ. Τα κανάλια την είχαν περιγράψει σαν μια "χολυγουντιανού τύπου επιχείρηση" όπου οι ράμπο εισέβαλαν στο νοσοκομείο της Νασιρίγια και την άρπαξαν από τα χέρια του ιρακινού στρατού που την κρατούσε αιχμάλωτη.

Πράγματι η επιχείρηση θύμιζε ταινία του Χόλυγουντ, ακριβέστερα ήταν ταινία, δηλαδή ψεύτικη. Αυτό αποκαλύπτει ο δημοσιογράφος Ρίτσαρντ Λόιντ Πέρυ, της εφημερίδας "Times". Ο δημοσιογράφος μίλησε με τους γιατρούς του νοσοκομείου της Νασιρίγια.

Του είπαν ότι η επιχείρηση των ειδικών δυνάμεων έγινε μια μέρα μετά την αποχώρηση των ιρακινών μονάδων και των στελεχών του Μπάαθ από την περιοχή. Ενας από αυτούς τους γιατρούς, ο Χαρίθ αλ Χουσόνα δήλωσε ότι πριν την επιχείρηση των αμερικανών, αυτός και οι συνάδελφοί του είχαν προσπαθήσει να στείλουν την Λιντς στις αμερικάνικες γραμμές με το ασθενοφόρο του νοσοκομείου, αλλά οι πεζοναύτες το πολυβόλησαν!

Πετρέλαιο πάνω απ' όλα

Μέχρι τέλη Ιουνίου η παραγωγή πετρελαίου στο Ιράκ θα φτάσει τα 1,6 εκατομμύρια βαρέλια ημερησίως, τα 2/3 των προπολεμικών επιπέδων. Αυτό δήλωσε γεμάτος ικανοποίηση ο αρμόδιος αμερικάνος στρατιωτικός συνταγματάρχης Μάϊκλ Μόρροου. Οι αμερικάνικες πολυεθνικές θέλουν να βάλουν γρήγορα χέρι στα πλούσια κοιτάσματα του Ιράκ και ο στρατός τους ανοίγει το δρόμο.

Αλλά την ίδια στιγμή η Βαγδάτη και οι περισσότερες πόλεις είναι σχεδόν χωρίς νερό και ηλεκτρικό. Ο αρμόδιος αξιωματικός του στρατού κατοχής απάντησε ότι "δεν μπορεί να δώσει σαφές χρονοδιάγραμμα" για την αποκατάσταση αυτών των δικτύων. "Απελευθέρωση" ονόμασαν τον πόλεμό τους αλλά πρόκειται για "απελευθέρωση" των πετρελαίων όχι των ανθρώπων.

Σήμερα "ξένοι" εργάτες αύριο Τουρκοκύπριοι

Σύμφωνα με τον υπουργό Εργασίας η εργοδότηση Τ/κ δεν θα έχει αρνητικές συνέπειες στα δεδομένα απασχόλησης και ανεργίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μετά από κάποια πολιτική διευθέτηση για την εργοδότηση Τ/κ, που θα πάρουν τη θέση των ξένων εργατών σήμερα, οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές έχουν να κερδίσουν. Η εφημερίδα Νέος Τύπος (2-4 Μάη) «έπιασε το υπονοούμενο» στις δηλώσεις του υπουργού και σχολίασε: *«Υποθέτουμε, βεβαίως, ότι ο.κ. υπουργός θα εννοούσε ότι με την απασχόληση Τ/κ θα άλλαζε ευθύς αμέσως η πολιτική για την εργοδότηση αλλοδαπών. Κι έτσι περίπου θα 'ισοφαρίζαν' τα δύο μεγέθη»*. Μάγος είσαι!

Μέτρα στήριξης

Ανάμεσα στα μέτρα που εξαγγέλλει η κυβέρνηση Παπαδόπουλου είναι και η εργοδότηση Τ/κ στο νότο. Το μέτρο αυτό χαιρέτησαν οι συντεχνίες αλλά και ο ΟΕΒ. Σύμφωνα με τον γγ της ΣΕΚ Κιττένη, στο νότο εργάζονται σήμερα περίπου 3.500 Τουρκοκύπριοι, κύρια στις οικοδομές, όμως μονάχα στους 700 καταβάλλεται εισφορά στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Και το ερώτημα είναι γιατί συμβαίνει αυτό;

Την εξίσωση Βορά - νοτου θα την πληρώσουν οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι

Όταν υποβλήθηκε το σχέδιο Ανάν έκαναν την εμφάνισή τους διάφοροι οικονομολόγοι που ανέλυαν το οικονομικό κόστος που θα χρειαστεί να «επιβαρυνθεί» η Κυπριακή Δημοκρατία για να φέρει οικονομικά στο ίδιο επίπεδο το βόρειο τμήμα. Τώρα πολλά γράφονται για τα ποσά που αφήνουν οι Ελληνοκύπριοι στις επισκέψεις τους στο βορά μετά την μερική άρση των περιορισμών στην ελεύθερη διακίνηση.

Σαν συνέπεια αυτής της ξαφνικής εξέλιξης, οι τιμές στο βορά έχουν σε πολλές περιπτώσεις τριπλασιαστεί. Αυτή η ακρίβεια όμως δεν ανησυχεί καθόλου τον υπ. Οικονομικών αφού θεωρεί πως έτσι θα μας κοστίσει λιγότερο μια πιθανή πολιτική διευθέτηση του κυπριακού.

«Η σταδιακή αύξηση του βιοτικού επιπέδου» δηλώνει ο Μάρκος Κυπριανού *«και αναβάθμιση της οικονομίας στα κατεχόμενα θα είναι προς όφελος δικό μας... διότι σημαίνει πως θα υπάρχει μια σταδιακή προσέγγιση, αν όχι εξίσωση με την οικονομία στις ελεύθερες περιοχές... Έτσι η λύση [όταν θα υπάρξει] θα έχει πολύ λιγότερες αρνητικές οικονομικές επιπτώσεις απ' ότι θα είχε προηγουμένως»*. Εκείνο βέβαια που δεν αναφέρεται, επειδή είναι και δεδομένο, είναι πως τις επιπτώσεις της ακρίβειας και της 'οικονομικής αναβάθμισης' στο βορά θα τις πληρώσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στο βορά.

Η λιτότητα πάτωσε την Παιδεία

Μια ακόμα διεθνής μελέτη για την επίδοση των μαθητών καταλήγει και πάλι στο συμπέρασμα ότι οι Κύπριοι μαθητές κατατάσσονται στον πυθμένα σε διεθνές επίπεδο. Είναι η τρίτη διεθνής έρευνα που καταδεικνύει την αδυναμία των κύπριων μαθητών του δημοτικού σε σχέση με τους συμμαθητές τους από άλλες χώρες.

Αυτήν την φορά η έκθεση αφορούσε διαγωνισμό ανάγνωσης! Τις τελευταίες θέσεις κατέλαβαν και σε προηγούμενους διαγωνισμούς που αφορούσαν τα μαθηματικά και την επιστήμη.

Στις προηγούμενες μελέτες το υπουργείο ισχυρίστηκε ότι η αποτυχία οφειλότανε στο ότι οι κύπριοι μαθητές ήταν κατά ένα κλάσμα του έτους μικρότεροι από τους συναγωνιζόμενους τους και τα αποτελέσματα της μελέτης παραδόθηκαν σε επιτροπή για την αξιολόγηση τους, η οποία με την σειρά της θα παρέδιδε την αξιολόγηση της σε άλλη επιτροπή. Όπως αναμενόταν το θέμα παραπέμφθηκε από τις επιτροπές στις «ελληνικές καλένδες»!

Το γεγονός ότι οι κύπριοι μαθητές έρχονται πάντα τελευταίοι σε σχέση με τους ευρωπαίους συμμαθητές τους δεν φάνηκε να ενοχλεί ιδιαίτερα τους τέως κυβερνώντες, αφού στη δική τους διακυβέρνηση αφορούσε η έρευνα. Η εναρμόνιση με την Ευρώπη φαίνεται να περιορίζεται μόνο στις ιδιωτικοποιήσεις, τις αυξήσεις του ορίου συνταξιοδότησης και τις περικοπές.

Αυτήν τη φορά οι κύπριοι μαθητές ξεπέρασαν μόνο αυτούς που κατάγονταν από χώρες με χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο, όπως την Τουρκία, το Ιράν και την Αργεντινή. Και η αιτία δεν είναι η ηλικιακή διαφορά του κλάσματος του έτους. Δεν μπορούν ούτε να επιρρίψουν τις ευθύνες στους γονιούς. Ο γονιοί των μαθητών χρηματοδοτούν μια σημαντική και ραγδαία αναπτυσσόμενη «βιομηχανία» διδασκαλίας. Είναι ακόμη πρόθυμοι να χρεοκοπήσουν για να δουν τα παιδιά τους να παίρνουν μια καλή μόρφωση!

Οι ευθύνες βρίσκονται πρώτα και κύρια στη κυβέρνηση Κληρίδη που κατά την διάρκεια της διακυβέρνησης της δεν ενδιαφερόταν για την παιδεία! Αντίθετα οι προτεραιότητες της ήταν στο να αγοράζει όπλα και πυραύλους για να ασκεί την πολιτική του «ενεργού ηφαιστίου». Η λιτότητα και οι περικοπές στο τομέα της Παιδείας έφτασαν στο σημείο μαθητές να αναγκάζονται να κάνουν μάθημα σε ειδικά διαμορφωμένες τουαλέτες που πολλές φορές θύμιζαν αποχετευτικό! Τα μαθήματα πάντα καθυστερούσαν ένα με δύο μήνες για να ξεκινήσουν εξαιτίας της έλλειψης των διδακτικών βιβλίων. Η κυβέρνηση προτιμούσε να δίνει φοροαπαλλαγές στους καρχαρίες του χρηματιστηρίου αντί να κτίζει σχολεία και να προσλαμβάνει καθηγητές με αποτέλεσμα οι μαθητές να στριμώχνονται σε τάξεις των τριάντα και πλέον μαθητών και να μην υπάρχουν ουσιαστικά εδικές αίθουσες διδασκαλίας για μαθήματα όπως η επιστήμη και η χημεία. Όλα αυτά είναι που συνέτειναν στο να αποτυχαίνουν στους διεθνείς διαγωνισμούς.

Με μια κυβέρνηση που εκλέγηκε στο όνομα της αλλαγής και της προόδου θα περίμενε κανείς να δει κάποιες αλλαγές. Μέχρι στιγμής δεν έχουμε δει οποιαδήποτε σημαντική αλλαγή. Δεν έχει εξαγγελθεί κανένα πρόγραμμα κατασκευής σχολείων, ειδικών αιθουσών, εργαστηρίων, ή μείωσης των μαθητών κατά τάξη. Αντίθετα οι πρακτικές όπως να μοιράζεται μια αίθουσα διδασκαλίας για να χωρέσουν δύο τμήματα συνεχίζονται.

Ελπίζουμε ότι αυτή η κυβέρνηση θα ακολουθήσει μια διαφορετική πολιτική στο θέμα της παιδείας αλλά δεν αρκεί να μείνουμε ως εκεί. Χρειάζεται το μαθητικό κίνημα μαζί με τους καθηγητές και την στήριξη των γονιών να βγουν στους δρόμους και να απαιτήσουν μια σωστή και δωρεάν παιδεία και να εγκαταλείψουν οι πολιτικές και οι πρακτικές της προηγούμενης κυβέρνησης.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Τι έδειξαν οι εκλογές

Ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών που έγιναν στην Αργεντινή στα τέλη του περασμένου μήνα δεν ανέδειξε νικητή. Το αποτέλεσμα θα κριθεί στο δεύτερο γύρο που θα γίνει αυτό το μήνα. Όμως, το πολιτικό κατεστημένο και η άρχουσα τάξη κέρδισαν μια κάποια νίκη. Δεκάξι μήνες πριν, μια αυθόρμητη εξέγερση ανάγκασε σε παραίτηση τον τότε πρόεδρο, τον Φερνάντο ντε λα Ρούα.

Εργατική διαδήλωση στο Μπουένος Αϊρες

Ο κόσμος εξεγέρθηκε εξαιτίας των άγριων επιθέσεων στο βιοτικό επίπεδο και τις θέσεις εργασίας που ξεδιπλώνονταν σε μια περίοδο σκληρής οικονομικής κρίσης. Τα πλήθη εισέβαλαν στο κέντρο του Μπουένος Αϊρες φωνάζοντας «Να φύγουν όλοι» και χρειάστηκε η παραίτηση τριών προέδρων σε λιγότερο από τρεις βδομάδες πριν γίνει κατορθωτή η συγκρότηση μιας κάπως σταθερής κυβέρνησης. Το 80% των ψηφοφόρων συμμετείχε στις τελευταίες εκλογές, όπου όλοι οι βασικοί υποψήφιοι προέρχονταν από κόμματα που είναι υπεύθυνα για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές οι οποίες προκάλεσαν την έκρηξη οργής.

Το ένα τέταρτο από αυτούς που ψήφισαν επέλεξαν τον αρχιτέκτονα των παραπάνω πολιτικών, τον πρώην πρόεδρο Κάρλος Μένεμ. Είναι αμετανόητος, επιμένει στην αντικατάσταση του νομίσματος της Αργεντινής από το αμερικάνικο δολάριο, και θέλει την σκληρή καταστολή του κινήματος των ανέργων —των «πικετέρος»- και των καταλήψεων των εργοστασίων.

Ένα 15% ψήφισε τον άλλο νεοφιλελεύθερο πολιτικό τον Λόπεζ Μέρφυ, που πριν δυο χρόνια είχε αναγκαστεί να παραιτηθεί από τη θέση του υπουργού οικονομικών ύστερα από ένα κύμα μαζικών απεργιών. Το πιο πιθανό είναι ότι στον επόμενο γύρο ο Μένεμ θα χάσει από τον Κίρχνερ, που πήρε το 22% απέναντι στο 24% του Μένεμ στον πρώτο γύρο.

Όμως ο Κίρχνερ δεν έχει και μεγάλες διαφορές από τον Μένεμ. Προέρχεται από το ίδιο Περονιστικό Κόμμα όπως ο Μένεμ, και οι ψήφοι του είναι προϊόν του εκλογικού μηχανισμού του τωρινού προέδρου, του Ντουχάλτε, που κι αυτός ήταν στο παρελθόν αντιπρόεδρος του Μένεμ.

Το κίνημα που έκανε την εκρηκτική του εμφάνιση στους δρόμους πριν 16 μήνες δεν έχει εξαφανιστεί. Το κίνημα των ανέργων «πικετέρος» εξακολουθεί να συσπειρώνει πάνω από 100000 μέλη. Λειτουργούν 150 «Ασεμπλέας» (συνελεύσεις) δηλαδή ομάδες ακτιβιστών σε γειτονιές του Μπουένος Αϊρες.

Εργοστάσιο

Την περασμένη βδομάδα πάνω από 15000 κατέβηκαν σε διαδήλωση λίγο μετά την επίθεση της αστυνομίας στο κατειλημμένο εργοστάσιο ενδυμάτων Μπρούκμαν. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περίπου 200 εργατικοί συνεταιρισμοί που διατηρούν σε λειτουργία κατειλημμένα εργοστάσια.

Το πιο σημαντικό είναι ότι υπάρχουν όλο και πιο έντονα σημάδια ότι την αγανάκτηση του 20% που έχει βρεθεί στην ανεργία τη μοιράζονται και οι εργάτες που διατηρούν τη δουλειά τους. Αλλά σε ένα πολύ σημαντικό ζήτημα το κίνημα έχει αποτύχει. Δεν κατάφερε να πείσει τα εκατομμύρια που ξεσηκώθηκαν ενάντια στους πολιτικούς πριν δεκάξι μήνες, ότι το ίδιο το κίνημα είναι η εναλλακτική λύση απέναντι στην φτώχεια και την οικονομική κρίση.

Αυτό επέτρεψε στους παλιούς πολιτικούς να ξανασηκώσουν κεφάλι. Και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μπόρεσαν να παρουσιάσουν το δίλημμα ότι η μόνη επιλογή είναι ανάμεσα στο κακό και το χειρότερο. Ένα μέρος της ευθύνης γι' αυτή την κατάσταση το έχει η επίσημη αριστερά. Οι δυο μεγαλύτερες επαναστατικές οργανώσεις της χώρες, η PO και το MST αντιμετώπισαν με το πιο σεχταριστικό τρόπο η μια την άλλη και όλο το κίνημα.

Αντί να χρησιμοποιήσουν την εμπειρία τους για την ανάπτυξη του πλατιού κινήματος, προτίμησαν να δράσουν έξω από αυτό, και κατέληξαν να κατεβάσουν χωριστούς υποψήφιους στις εκλογές. Ο ένας πήρε το 1,76% των ψήφων και ο άλλος το 0,74%. Κάποια άλλα τμήματα της αριστεράς απομακρύνθηκαν γενικότερα από την πολιτική. Υιοθέτησαν «αυτονομίστικες» θέσεις, που υποστηρίζουν ότι οι άνεργοι μπορούν με κάποιο τρόπο να βελτιώσουν τη θέση τους στηριγμένοι στη δική τους οργάνωση χωρίς να αμφισβητούν το κράτος και να βάζουν σαν στόχο την συνολική αλλαγή της κοινωνίας.

Οι εκλογές απέδειξαν πόσο λάθος είναι και οι δυο παραπάνω προσεγγίσεις. Και οι δυο επέτρεψαν στο παλιό πολιτικό κατεστημένο να επανεμφανιστεί και να κάνει τα πράγματα πιο ασφαλή για τους πλούσιους και τους ξένους υποστηρικτές τους.

Η βαθιά δυσαρέσκεια της αργεντίνικης κοινωνίας μπορεί να εκραγεί ξανά στο μέλλον. Αυτοί που ψήφισαν στο πρώτο γύρο τους παλιούς πολιτικούς, μπορούν να βγουν στους δρόμους και να κατέβουν σε απεργίες όταν αυτοί οι πολιτικοί αρχίζουν να εφαρμόζουν τις πολιτικές τους. Τα πράγματα, όμως, θα είναι πολύ καλύτερα αν η αριστερά κατανοήσει ότι είναι δυνατό να δώσει κανείς πολιτική κατεύθυνση στους αγώνες χωρίς να πέφτει στο σφάλμα του σεκταρισμού.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Σεισμός οργής

Σαν να μην είχε ξαναγίνει ποτέ σεισμός στην Τουρκία, η κυβέρνηση και οι τοπικές αρχές της Μπινγκόλ βρέθηκαν ανέτοιμες και ανήμπορες μπροστά στην καταστροφή. Για άλλη μια φορά, οι εθελοντικές ομάδες διάσωσης έφτασαν γρήγορα επί τόπου ενώ οι επίσημες υπηρεσίες αποδείχτηκαν αργοπορημένες και αναποτελεσματικές. Οπως έγραψε στο πρωτοσέλιδό της μια εφημερίδα "Οργανώσεις Διάσωσης 10 Κυβέρνηση 0".

Παρόλο που είναι πασίγνωστο ότι μεγάλα τμήματα της χώρας είναι σεισμογενείς περιοχές, για άλλη μια φορά διαπιστώθηκε ότι πολλά κτίρια κτίστηκαν από διεφθαρμένους εργολάβους που χρησιμοποιούν ανεπαρκή υλικά κακής ποιότητας για την κατασκευή τους επειδή θέλουν να βγάλουν γρήγορα μεγάλα κέρδη.

Και όπως ακριβώς συνέβη πριν τέσσερα χρόνια, πολλά δημόσια κτίρια (όπως σχολεία) χτίστηκαν από εργολάβους που είναι συγγενείς ή φίλοι των βουλευτών της περιοχής. Πράγματι, στη συγκεκριμένη περίπτωση ένα σχολείο που υπέστη σοβαρές ζημιές από το σεισμό, χωρίς να καταρρεύσει πλήρως, είχε χτιστεί από μια εταιρία του Φεβζί Μπερντιμπέκ, του βουλευτή του ΑΚ - του κόμματος του Ερντογκάν- στη Μπινγκόλ.

Ο εργολάβος που έχτισε το σχολείο από τα συντρίμια του οποίου ανασύρθηκαν 36 νεκροί μαθητές και 1 καθηγητής (ενώ πιστεύεται ότι υπάρχουν ακόμα 34 νεκροί) τώρα διώκεται ποινικά. Ομως οι πάντες γνωρίζουν ότι ο εργολάβος που έχτισε τα σπίτια που κατέρρευσαν στη Γιάλοβα το 1999 δεν έχει πάθει τίποτα, αν και τότε είχε ασκηθεί δίωξη σε βάρος του. Η υπόθεση δεν έχει κλείσει, αλλά πρόσφατα πήρε ξανά άδεια για ανέγερση οικοδομών.

Ολα τα παραπάνω θα στριφογύριζαν στα μυαλά των 60.000 κατοίκων της Μπινγκόλ που πέρασαν την νύχτα του σεισμού τουρτουρίζοντας σε θερμοκρασία 7 βαθμών. Ο κόσμος άρχισε να αγανακτεί περισσότερο όταν την επόμενη μέρα δεν εμφανίστηκαν τα αντίσκηνα και η βοήθεια που τους είχαν υποσχθεί.

Οταν ο κυβερνήτης της πόλης ανακοίνωσε ότι τα αντίσκηνα δεν θα μοιραστούν γιατί οι αρχές δεν είχαν αποφασίσει "ποιος δικαιούται να πάρει" πολλές χιλιάδες άρχισαν να διαδηλώνουν στο κέντρο της πόλης. Και επειδή πρόκειται για μια κουρδική πόλη, η αστυνομία χρησιμοποίησε τις συνηθισμένες μεθόδους της: πυροβόλησε στον αέρα, ένα βαν εφόρμησε στο πλήθος και άρχισαν οι συλλήψεις.

Το πλήθος αντιστάθηκε, λιθοβόλησε το γραφείο του κυβερνήτη, κατέστρεψε αυτοκίνητα της αστυνομίας και ένα θωρακισμένο όχημα. Φώναζαν συνθήματα που ζητούσαν την παραίτηση του κυβερνήτη και της κυβέρνησης. Παρόλο που ο Ερντογκάν και οι υπουργοί του έριξαν το φταίξιμο για τα "επεισόδια" σε "προβοκάτορες" το ίδιο απόγευμα ο διοικητής της αστυνομίας της Μπινγκόλ απομακρύνθηκε από τη θέση του.

Την ώρα που οι κάτοικοι του Μπινγκόλ υπέφεραν για άλλη μια φορά από ένα σύστημα που είναι σχεδιασμένο να κάνει πλούσιους διεφθαρμένους εργολάβους, δεκάδες χιλιάδες διαδήλωναν σε όλη τη χώρα ενάντια σε μια άλλη όψη του συστήματος. Οι διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς συγκέντρωσαν πάνω από 50.000 στην Ισταμπούλ, 15.000 στη Σμύρνη, 10.000 στην Αγκυρα, και πολλές χιλιάδες σε άλλες πόλεις με κύρια συνθήματα "Οχι στον πόλεμο", "Οχι στην κατοχή του Ιράκ" και "ΗΠΑ έξω από τη Μέση Ανατολή".

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Οι νικητές του πολέμου χαμένοι στις εκλογές

Τα αποτελέσματα των εκλογών στη Βρετανία στο τέλος του περασμένου μήνα έδειξαν ότι υπάρχει μια μεγάλη αποστροφή στην πολιτική των "Νέων" Εργατικών, ιδιαίτερα στα παραδοσιακά κάστρα των Εργατικών.

Ούτε για τα άλλα μεγάλα κόμματα υπήρξε μεγάλος ενθουσιασμός. Ομως, η αριστερά σημείωσε σημαντικές επιτυχίες. Το Σκοτικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (SSP) έβγαλε έξι βουλευτές στο σκοτικό κοινοβούλιο στις έδρες που ίσχυε η απλή αναλογική.

Η Σοσιαλιστική Συμμαχία (Socialist Alliance) κέρδισε μια έδρα στο δημοτικό συμβούλιο του Πρέστον, παίρνοντας την απόλυτη πλειοψηφία των ψήφων από τον πρώτο γύρο. Σε άλλες περιοχές πέτυχε πολύ καλά αποτελέσματα, όπως στο Γουόλσαλ, στο Μίντλσμποροου, στο Μπάρνσλεϋ και αλλού.

Το φασιστικό BNP δεν είχε την επιτυχία που περίμενε. Αλλά κατάφερε να ρίξει ακόμα βαθύτερα το δηλητήριό του στο Μπέρνλεϊ. Κέρδισε επίσης κάποιες έδρες σε δημοτικά συμβούλια άλλων περιοχών, ένα αποτέλεσμα που πρέπει να πάρει μια άμεση, ενωτική και αποφασιστική απάντηση από όλο το εργατικό κίνημα.

Η μεγάλη πτώση της υποστήριξης προς το Εργατικό Κόμμα σημαίνει επίσης ότι οι σοσιαλιστές είναι αντιμέτωποι με μια ανεπανάληπτη ευκαιρία να συσπειρώσουν τις δυνάμεις για μια μαζική εναλλακτική λύση στους "Νέους" Εργατικούς.

Στις παραμονές των εκλογών ο υπουργός Εσωτερικών Ντέηβιντ Μπλάνκετ είχε δηλώσει ότι το κόμμα του θα διατηρήσει τα ποσοστά του στις παραδοσιακές εργατικές περιοχές και θα πέσουν μόνο ανάμεσα στους μουσουλμάνους ψηφοφόρους και στους "φιλελεύθερους μεσοαστούς". Αντίθετα από τέτοιες προβλέψεις, η οργή για την σφαγή στο Ιράκ και τις επιθέσεις στο κράτος πρόνοιας στο εσωτερικό, έπληξε πολύ σκληρότερα το κόμμα του Μπλερ στις εργατικές περιοχές.

Κανένα από τα αντίπαλα μεγάλα κόμματα δεν γέμισε το κενό που άφησε η πτώση του Εργατικού Κόμματος. Η συμμετοχή στις τοπικές εκλογές στις πόλεις της Αγγλίας ήταν από τις χαμηλότερες στην ιστορία, και επίσης ήταν χαμηλότερη από προηγούμενες στην Σκοτία και την Ουαλλία.

Το συνολικό ποσοστό του Εργατικού Κόμματος έπεσε στο 30%. Ενα παρόμοιο ποσοστό πήραν και οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες,ενώ οι Συντηρητικοί πήραν ένα 35% διατηρώντας στην ουσία τις δυνάμεις τους.

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣ

Το άνοιγμα της γραμμής αντιπαράταξης και η ελεύθερη επικοινωνία ανάμεσα σε ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους μετά απο 29 χρόνια είναι μια ιστορική εξέλιξη που χαροποίησε τον κάθε ειλικρινή υποστηριχτή της επαναπροσέγγισης, της συμφιλίωσης και της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών.

Μετά το πρώτο σάστισμα κυβέρνηση και πολιτική ηγεσία προσπαθούν να αντιστρέψουν το κλίμα που δημιουργήθηκε απο αυτή τη μαζική επαφή των απλών ανθρώπων. Καλούν τον κόσμο να μην δείχνει το διαβατήριο του, μιλούν για κλεπταποδοχή για όσους αποφασίσουν να μείνουν το βράδυ στην άλλη πλευρά, για χρηματοδότητση του Ντεκτάς και άλλα παρόμοια.

Πολλοί απλοί άνθρωποι που ξεκίνησαν με καλή διάθεση για να πάνε στην άλλη πλευρά να δούν τα σπίτια τους, να γνωρίσουν τους τουρκοκύπριους, νοιώθουν αμήχανα και διερωτούνται αν πρέπει να πάνε. Με αυτά τα ερωτήματα καταπιάνεται αυτό το κομμάτι.

Ράγισε το τείχος

Μπουλτόζες γκρεμίζουν το τοίχος στο Λήδρα Πάλα για να μπορεί να περνά ο κόσμος πιο ευ

Εξυπηρετεί σε τίποτα αυτό που έγινε; Ειναι θετικό;

Σίγουρα είναι θετικό. Η πρωτοφανής μαζικότητα που πήρε αυτή η επικοινωνία, η θερμή υποδοχή που βρήκαν οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών που πέρασαν τα οδοφράγματα, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που ξεχυλίζουν αυτές τις μέρες σε κάθε επαφή είναι μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Ο εθνικισμός και η μισσαλοδοξία έχουν δεχτεί ένα δυνατό χαστούκι και στις δυό πλευρές.

Οι μύθοι που καλιεργούσαν για δεκαετίες οι εθνικιστές και στις δυό πλευρές κατέρρευσαν μέσα σε λίγες μέρες. Οι δεκάδες χιλιάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι που για πρώτη φορά επισκέφτηκαν τα σπίτια τους, τα χωριά τους, και γενικά την «άλλη πλευρά» διαπίστωσαν ότι εκεί ζούν απλοί άνθρωποι σαν και αυτούς, εργαζόμενοι, νεολαίοι, φτωχοί αγρότες, γυναίκες, μανάδες, παιδιά που μοιράζονται τις ίδιες φοβίες, τις ίδιες ανησυχίες, τις ίδιες προσδοκίες και ελπίδες για ένα καλύτερο κόσμο, για μια ειρηνική και ευτυχισμένη ζωή για τους ίδιους και τα παιδιά τους.

Ο Ντεκτάς όμως δεν έγινε ξαφνικά φιλειρηνιστής. Το έκανε γιατί θέλει να εξυπηρετήσει τις δικές του σκοπιμότητες.

Φυσικά και δεν έγινε φιλειρηνιστής. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η εξέλιξη έχει να κάνει με την προσπάθεια της τουρκικής κυβέρνησης και του Ντεκτάς να ξεπεράσουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν μετά την αποτυχία των συνομιλιών και την επίσημη υπογραφή της ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε.

Εχει να κάνει με την προσπάθεια του Ντεκτάς να εκτονώσει λίγο την πίεση απο τις αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων. Οι κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων που ξεκίνησαν απο το καλοκαίρι του 2000 όταν έγινε η μεγάλη διαδήλωση και μπήκαν μέσα στο κτίριο της Βουλής ζητώντας τα λεφτά τους απο τις τράπεζες που κήρυξαν πτώχευση (μια απο τις οποίες ανήκε σε συγγενή του Ντεκτάς), πήραν πρωτοφανείς διαστάσεις τους τελευταίους μήνες με τα μεγάλα συλλαλητήρια.

Αυτό που πυροδότησε και συντηρεί την οργή των τουρκοκυπρίων είναι η επιθυμία τους για ειρήνη, δημοκρατία και καλύτερες συνθήκες ζωής. Ο Ντεκτάς τους υποσχέθηκε ότι θα τους απαλλάξει απο την καταπίεση των ελληνοκυπρίων και τριάντα χρόνια μετά την «απελευθέρωση» που τους υποσχέθηκε, το βιοτικό τους επίπεδο είναι πολύ πιο κάτω απο το νότο, το εμπάρκο που τους επιβάλλει η ελληνοκυπριακή πλευρά δεν έχει αδυνατίσει, δεν έχουν καμιά διεθνή υπόσταση, οικονομικά εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά απο την βοήθεια της Τουρκίας. Η νέα ήττα με την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας έχει κάνει το ποτήρι να ξεχυλήσει. Γι να εκτονώσει αυτές τις αντιδράσεις η Αγκυρα και ο Ντεκτάς ανοιξαν τα σύνορα.

Αυτό όμως δεν μειώνει καθόλου τη σημασία των εξελίξεων που ακολούθησαν. Είναι σίγουρο ότι αν ο Ντεκτάς και η τουρκική κυβέρνηση γνώριζαν τις διαστάσεις και το χαρακτήρα που θα έπερνε αυτη η εξέλιξη θα έψαχναν για άλλα μέτρα για να ξεπεράσουν τις δυσκολίες και την απομόνωση που αντιμετωπίζουν. Οπως δήλωσε στο ΡΙΚ ο τουρκοκύπριος πολιτικός ηγέτης της αντιπολίτευσης, Ταλάτ, κανείς στην πλευρά τους δεν περίμενε ότι οι ελληνοκύπριοι θα δέχονταν να δείξουν τα διαβατήρια τους και να περάσουν στην άλλη πλευρά. Στην ουσία ο Ντεκτάς έκανε ένα ελιγμό για να κερδίσει εντυπώσεις. Τα γεγονότα όμως ξεπέρασαν κατά πολύ τους σχεδιασμούς του.

Με τον ίδιο τρόπο ξεπέρασαν και τους ελιγμούς της ελληνοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας που προσπαθούσε να αποτρέψει τους ελληνοκύπριους να δείξουν το διαβατήριο τους και να πάνε στην αλλη πλευρά.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η εξέλιξη που έφερε στο προσκήνιο τους ίδους τους απλούς ανθρώπους και την επιθυμία τους για ειρήνη, είναι ότι πιο θετικό έχει γίνει τα τελευταία τριάντα, ίσως και πενήντα χρόνια στη Κύπρο, ανεξάρτητα απο τις προθέσεις αυτών που αποφάσισαν τα μέτρα.

Δεν αποτελεί όμως αναγνώριση του κράτους του Ντεκτάς να δείχνουμε τα διαβατήρια μας για να πάμε στην άλλη πλευρά; Δεν τον βοηθούμε έτσι να προβάλλει το κράτος του;

Κατ' αρχήν όπως δήλωσε ο ίδιος ο Γενικός Εισαγγελέας αυτό δεν αποτελεί αναγνώριση γιατί τα άτομα δεν μπορούν να αναγνωρίσουν κράτη.

Ομως δεν είναι νομικό το ζήτημα αλλά πολιτικό. Εχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τους απλούς ανθρώπους στην άλλη πλευρά. Καλώς ή κακώς έχουν τους δικούς τους θεσμούς, τα δικά τους πολιτικακά όργανα, εκλέγουν τους δικούς τους πολιτιακούς ή δημοτικούς αρχοντες. Οταν εμείς αρνιόμαστε να έλθουμε σε επαφή μαζί τους εξαιτίας αυτής της «έμμονης ιδέας» όπως την χαρακτήρησε ο Ταλάτ, «της αναγνώρισης», οι τουρκοκύπριοι νοιώθουν ότι δεν έχουμε καμιά διάθεση να τους αντιμετωπίσουμε σαν ισότιμους πολίτες αλλα θέλουμε να κρατήσουμε τα προνόμια της πλειοψηφίας και να τους συμπεριφερόμαστε σαν μειοψηφία. Αυτό είναι κάτι που το έχουν επαναλάβει πολλές φορές όλοι οι ηγέτες της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης.

Τα ίδια τόνισε με έμφαση και ο Σενέρ Λεβέντ, ο αρχισυντάχτη της «Αφρίκα» που είναι ο πιο αγαπητός τουρκοκύπριος στην Κύπρο και Ελλάδα και που δίκαια έχει χαρακτηριστεί σαν «ο άνθρωπος που έχει διωχθεί απο τον Ντεκτάς όσο κανείς άλλος». Σχολιάζοντας τις πρώτες αντιδράσεις της ελληνοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας στο άνοιγμα των συνόρων και την αρχική άρνηση της να επιτρέψει στους τουρκοκύπριους να έρχονται με τα αυτοκίνητα τους και την άρνηση εισόδου σε όσους έχουν γενηθεί στη Τουρκία ή απο Τούρκο γονιό είπε:

«Αυτά τα πράγματα απομακρύνουν από κοντά σας ακόμα και τον πιο φανατικό υποστηρικτή της επανένωσης. Το γεγονός ότι δεν αποδέχονται την τουρκική γλώσσα στην Ε.Ε. δεν είναι αποδεκτό από κανέναν εδώ. Δεν δίνουν διαβατήρια σε εκείνους που έχουν έναν από τους δύο γονείς Τούρκο, έστω κι αν γεννήθηκαν εδώ. Δίνουν στους Ρώσους, στους Φιλιππινέζους και δεν ξέρω σε ποιους άλλους που παντρεύονται με Κύπριο, και δεν δίνουν στους Τουρκοκύπριους νέους. Όλα αυτά δημιουργούν αρνητικές εντυπώσεις ανάμεσα στους Τουρκοκύπριους... Δημιουργείται η εντύπωση ότι τώρα που οι Ελληνοκύπριοι μπήκαν στην Ε.Ε. μας βλέπουν αφ' υψηλού. Ο κόσμος άρχισε να φοβάται ότι τώρα πια θα είμαστε όπως πριν ή και χειρότερα. Όλα αυτά όμως επιβεβαιώνουν την πολιτική του Ντενκτάς και της Άγκυρας, γι' αυτό κι εγώ προειδοποίησα ότι με αυτή την τακτική θα υπαρξει διχοτόμηση». (Πολίτης 24 Απρίλη)

Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να δεχτούμε τα ψευτοδιλλήματα που προβάλλει η πολιτική ηγεσία για την αναγνώριση και την στήριξη στον Ντεκτάς. Με τέτοια επιχειρήματα παίζουμε το παιχνίδι του Ντεκτάς και των εθνικιστών των δυό πλευρών όπως πολύ εύστοχα σημειώνει και ο Σενέρ Λεβέντ.

Δεν ενισχύουμε τον Ντεκτάς όταν ξοδεύουμε λεφτά στην άλλη πλευρά; Δεν γινόμαστε κλεφταποδόχοι όταν δεχτούμε να μείνουμε σε ξενοδοχεία που ανήκαν σε ελληνοκύπριους ή κτίστηκαν σε ελληνοκυπριακή γή;

Οταν πηγαίνουμε σε ένα εστιατόριο στη πλευρά μας, στο Ζύγι για παράδειγμα και τρώμε, αυτό σημαίνει ότι ενισχύουμε τον Παπαδόπουλο; Οταν ψωνίζουμε απο ένα κατάστημα στην Μακαρίου σημαίνει ότι δινουμε λεφτά στον Παπαδόπουλο ή την κυβέρνηση του. Αν εδώ δίνουμε και κάτι γιατί υπάρχει ΦΠΑ στο βορρά δεν δίνουμε τίποτα γιατί δεν υπάρχει ούτε αυτός ο φόρος.

Αυτά είναι ψευτοδιλήμματα που αποπροσανατολίζουν απο την ουσία των κοσμογονικών εξελίξεων που ζούμε σήμερα στη Κύπρο. Το ίδιο ψευτοδίλημματα είναι και τα επιχειρήματα περί κλεφταποδοχής. Αν το να μείνεις σε ξενοδοχείο που ήταν ελληνοκυπριακό ή κτίστηκε σε ελληνοκυπριακή γή είναι κλεφταποδοχή τότε γιατί να μήν ισχύει το ίδιο για προϊόντα που παράγονται σε ελληνοκυπριακά χωράφια, όπως τα πορτοκάλια της Μόρφου τα οποία η κυβέρνηση μας δέχεται να τα εμπορεύεται. Γιατί να μήν είναι κλεφταποδοχή το να πάς να φάς στα κέντρα της παραλίας της Ακτής του Κυβερνήτη που τα περισσότερα είναι κτισμένα πάνω σε τουρκοκυπριακή γή. Γιατί να μήν είναι κλεφταποδοχή να τρώς τα σταφύλια που παράχθηκαν στα τουρκοκυπριακά αμπέλια στο Παραμάλι, στην Αυδήμου και τόσα αλλα τουρκοκυπριακά χωριά που βρίσκονται στο νότο και κατέχονται απο ελληνοκύπριους.

Δεν ξέρω αν είναι χειρότερο «έγκλημα» το να πας να διανυκτερεύσης σε ξενοδοχείο στη Κερύνεια απο το να μείνεις στο ξενοδοχείο του γνωστού πραξικοπηματία Κίκη Κωσταντίνου στην Αγία Νάπα που με άλλους εοκαβητατζήδες «αρπάξαν» με την βία των όπλων την εξουσία απο την εκλεγμένη κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Δεν ξέρω αν κάνει μεγαλήτερο έγκλημα κάποιος που παίζει σε Καζίνο στην άλλη πλευρά ή αυτοί που έφαγαν στο «επίσημο Καζίνο» του ΧΑΚ 6 δισεκατομμύρια λίρες απο τον κόσμο.

Δεν πρέπει να μπερδευόμαστε απο τέτοια επιχειρήματα.

Αυτές οι εξελίξεις μπορουν να υποκαταστήσουν τη λύση του Κυπριακού; Δεν υπάρχει ο κίνδυνος να παγιωθεί η κατάσταση όπως έχει σήμερα και να μήν υπάρξει λύση;

Το πιό σημαντικό πρόβλημα που χρειάζεται να λύσουν οι απλοί άνθρωποι στη

ΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

ς του εθνικισμού

εύκολα στην άλλη πλευρά

Κύπρο είναι το ζήτημα της ειρήνης και της ασφάλειας τους. Οι σημερινές εξελίξεις είναι ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Οι απλοί άνθρωποι ξεπερνούν τις πολιτικές ηγεσίες και τους διπλωμάτες και δίνουν τις δικές τους λύσεις. Λύσεις που βρίσκονται πολύ πιο μπροστά απο το σχέδιο Ανάν ή οποιοδήποτε άλλο σχέδιο παρουσίασαν μέχρι σήμερα.

Οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών έδειξαν ότι μπορούν να βρουν πολύ πιο εύκολα λύσεις σε όλα τα προβλήματα γιατί ψάχνουν διευθετήσεις που βάζουν πάνω απ' όλα τον ανθρώπινο παράγοντα και όχι «εθνικά συμφέροντα», διπλωματικές επιτυχίες και τρικλοποδιές στην άλλη πλευρά.

Αυτές οι εξελίξεις έχουν δημιουργήσει μια νέα δυναμική που όχι μόνο πιέζει τις πολιτικές ηγεσίες για να κάνουν υποχωρήσεις και να τα βρούν αλλά έχει βάλει στο παιχνίδι και ένα νέο παίχτη που μπορεί να αποδεικτεί καθοριστικός, τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και το κίνημα επαναπροσέγγισης.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να αξιοποιήσουμε αυτή τη δυναμική και να δυναμώσουμε το ρόλο αυτής της κίνησης απο τα κάτω. Κατ' αρχήν να μην αφήσουμε να αντιστρέψουν το κλίμα που έχει δημιουργηθεί. Να συνεχίσουμε και να ενισχύσουμε τις επαφές μας στην άλλη πλευρά. Να οργανώσουμε κοινές εκδηλώσεις, είτε αυτές είναι πολιτικές, πολιτιστικές ή κοινωνικές. Μπορούμε και πρέπει μέσα απο αυτές τις εξελίξεις να κτίσουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνων ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο, για να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις για ειρήνη στη Κύπρο και ολόκληρη τη περιοχή, ενάντια στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των στρατοκρατών των δύο πλευρών.

Ντίνος Αγιομαμίτης

'Οταν έγινε η συναυλία του Ρουβά-Γκουτ τον Μάιο '97 πίστευα ότι εκεί έζησα μερικές από τις πιο συγκλονιστικές και συγκινητικές στιγμές της ζωής μου, όσον αφορά την διάθεση των απλών ανθρώπων και των δύο πλευρών για ειρήνη στη Κύπρο. Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών όμως με διέψευσαν. Κάθε φορά, που περνώ από το οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας, επιστρέφω με πολύ περισσότερες εμπειρίες.

Μέσα σε μερικές μόλις ώρες είδα προκαταλήψεις και στερεότυπα με τα οποία μας γανώνουν τα μυαλά εδώ και δεκαετίες, ότι οι Τούρκοι και οι Τουρκοκύπριοι είναι οι βάρβαροι, που θέλουν να μας σκοτώσουν, να μας βιάσουν και να μας κατακρεουργήσουν, να καταρρίπτονται μέσα σε λίγα λεπτά. Στην άλλη πλευρά γνώρισα απλούς ανθρώπους που μοναδική τους έγνοια είναι η ειρήνη και η ασφάλεια και ο καθημερινός τους αγώνας για μια καλύτερη ζωή και ένα καλύτερο μέλλον γι' αυτούς και τα παιδιά τους, αλλά και για όλους όσους ζούν σε αυτό το νησί ανεξάρτητα εθνικότητας, καταγωγής και θρησκείας.

Μια τέτοια εμπειρία είχα όταν επισκέφτηκα τη Μόρφου. Στην προσπάθεια μου να βρω μεταφορικό μέσο γνωρίστηκα με παιδάκια 6-7 χρόνων, μαθητές ενός δημοτικού σχολείου στη Lefkosa, που μαζί με τους δασκάλους τους θα επισκέπτονταν την περιοχή Μόρφου. Ο δάσκαλός τους προθυμοποιήθηκε αμέσως να με καλέσει να ταξιδέψω μαζί τους. Ετσι γνώρισα λοιπόν την Melissa, την Jasmine, τον Yassar, τον Memet, και άλλους μαθητές του σχολείου αυτού. Τα παιδάκια αυτά, γεμάτα από την αθωότητα και τον αυθορμητισμό της ηλικίας τους, με υποδέχτηκαν αμέσως χωρίς να τα απασχολήσει ούτε για ένα λεπτό το γεγονός ότι είμαι ελληνοκύπρια. Αντίθετα μάλιστα, παρόλο που έβλεπαν για πρώτη φορά κάποιον από την «άλλη πλευρά», προσπάθησαν με κάθε τρόπο να με κάνουν να νιώσω καλοδεχούμενη μετατρέποντας το ταξίδι μου στη Μόρφου σε μιά αξέχαστη «εκδρομή».

Στην πραγματικότητα τα σύνορα κτίζονται και δημιουργούνται στην καρδιά και το μυαλό μας μέσα από τα σχολεία, τους στρατούς και τη θρησκεία που μας διδάσκουν για τους «βάρβαρους αλλόθρησκους» και αλλοεθνείς που μεγαλώνουν με τα γιαταγάνια στο χέρι. Δεν χρειάζεται παρά μια επαφή με την πραγματικότητα για να γκρεμιστούν αυτοί οι μύθοι. Οι καινούριοι μικροί μου φίλοι ήταν η καλήτερη απόδειξη γι΄αυτό.

Εδώ και δεκαετίες οι πολιτικοί και των δύο αρχουσών τάξεων, που προσπαθούν τάχα να λύσουν το κυπριακό έχουν αποτύχει παταγωδώς, και το μόνο που έχουν καταφέρει είναι να στρέψουν απλούς ανθρώπους τον ένα εναντίον του άλλου, καλλιεργώντας το μίσος και την δυσπιστία και προκαλώντας πόνο, δυστυχία και θάνατο και στις δύο πλευρές. Την απάντηση σε όλους αυτούς τη δίνει εδώ και μέρες ο απλός κόσμος, που μέσα σε λίγα λεπτά ξεπέρασε και σχέδια Ανάν, και μέτρα για «οικοδόμηση εμπιστοσύνης», και δείχνει από μόνος του τον τρόπο με τον οποίο κτίζεται η εμπιστοσύνη, ο σεβασμός και η ειρήνη από τα κάτω μεταξύ των απλών ανθρώπων που δεν έχουν τίποτε να κερδίσουν από ένα ενδεχόμενο μελλοντικό πόλεμο.

Σήμερα πολλοί Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι έχουν αποκτήσει φίλους από την άλλη πλευρά και είμαι σίγουρη ότι κανένας τους δεν θέλει να χάσει τους φίλους αυτούς, όπως δέν θέλει να χάσει τους συγγενείς του ή τους ομοεθνείς φίλους του. Και όπως είπε ο φίλος μου ο Μπουλεντ «οι πολιτικοί απέτυχαν, τώρα είναι η ώρα της πολιτικής του απλού κόσμου».

Μαρία Χριστοφόρου

Ανοιγμα ψυχής

Το άνοιγμα της γραμμής αντιπαράταξης έδωσε την ευκαιρία σε εκατοντάδες χιλιάδες ελληνοκύπριους να περάσουν στην άλλη πλευρά. Γνώρισαν από πρώτο χέρι τα αισθήματα φιλίας και έζησαν συγκινητικές στιγμές υποδοχής και φιλοξενίας από τους απλούς τουρκοκύπριους. Το ίδιο φυσικά έζησαν και τουρκοκύπριοι στην δική μας πλευρά.

Αυτό ήταν κάτι που έκαμε απλούς ανθρώπους κύρια ηλικιωμένους να ανοίξουν το στόμα και την καρδία και να μιλήσουν για πράγματα που φοβόντουσαν να μιλήσουν μέχρι τώρα. Μία Κερυνιώτισσα η οποία για πρώτη φορά βρισκόταν στην Κερύνεια μετά το '74. μου είπε πως χάρηκε πολύ που βρέθηκε ξανά στην Κερύνεια πως το σπίτι της το βρήκε σε πολύ κακή κατάσταση αλλά όπως έλεγε: *«Δεν μπορώ να καταλάβω αυτούς που κλαίνε για τα σπίτια τους ότι δεν είναι σε καλή κατάσταση ή τους τα έχουν γκρεμίσει. Μήπως οι τουρκοκύπριοι που έφυγαν το '63 ή το '74 βρήκαν τα σπίτια τους σε καλύτερη κατάσταση. Τα έχουν λεηλατήσει όλα και όχι μόνο τα σπίτια. Εμάς "οι δικοί μας" στην Λεμεσό έριχναν τα μωρά στον αέρα και τα πυροβολούσαν. Είναι οι γνωστοί σοβινιστές όπως αυτούς τους εοκαβιτατζήδες που έδειραν το τουρκοκύπριο που πήγε να δει το σπίτι του στη Λεμεσό.»*

Η κόρη της και ο γαμπρό της που ήταν μαζί της, την άκουγαν έκπληκτοι. Ισως και αυτοί για πρώτη φορά άκουαν από τα χείλη της κάτι τέτοιο. *«Οι νέοι μας πρέπει να έρθουν κοντά να συναναστραφούν με τους τουρκοκύπριους νέους Τότε θα δουν πως δεν τους χωρίζει τίποτε πως είναι νέοι με τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες ανησυχίες έτσι θα πάμε μπροστά».*

Νίκος Αγιομαμιτης

"κάναμε ένα βήμα μπροστα στον αγώνα για ειρήνη"

Αυτή την Πρωτομαγιά ξυπνήσαμε μ' ένα διαφορετικό συναίσθημα. Ίσως επειδή επρόκειτο να πάρουμε μια θέση στην ιστορία της Κύπρου δίπλα από την Πρωτομαγιά του 1948.

Συγκεντρωθήκαμε στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας για να περάσουμε στην άλλη πλευρά της χώρας μας. Είχαμε μια ανησυχία αφού ο Έρογλου διακήρυσσε μέρες πριν πως θ' απαγόρευε τους κοινούς γιορτασμούς.

Μετά από μεγάλη καθυστέρηση ήμασταν ακόμα στη Λευκωσία! Μάλιστα κάναμε και πλάκα μεταξύ μας λέγοντας: «Είναι πραγματικά μεγάλη πόλη αυτή η Λευκωσία!». Από εκεί ξεκινήσαμε την πορεία προς την Πλατεία Ελευθερίας. Μπορεί να μιλάμε διαφορετικές γλώσσες όμως υπάρχει μια κοινή γλώσσα που όλοι μοιραζόμασταν: η γλώσσα των εργαζομένων. Τα συνθήματά μας αντήχησαν στους δρόμους της Λευκωσίας σε διαφορετικές γλώσσες: «Η κόκκινη Πρωτομαγιά θα 'ναι πάντα κόκκινη». Δίπλα μου ένας Ελληνοκύπριος, γύρω στα εξήντα, με την ζωντάνια και τον ενθουσιασμό ενός 20χρονου φώναζε «Ζήτω η αδελφοσύνη των λαών». Έτσι πορευθήκαμε στην Πλατεία, με τα πανό και τα συνθήματά μας.

Μετά τη συγκέντρωση εκεί, συνεχίσαμε την πορεία μας στην πρεσβεία των ΗΠΑ, ένα από τα γραφεία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που έχει πνίξει στο αίμα χώρες, από το Βιετνάμ, την Κύπρο, μέχρι το Αφγανιστάν και Ιράκ. Εκεί στην πρεσβεία φωνάξαμε «Ζήτω η ανεξάρτητη Κύπρος» και συνθήματα ενάντια στην κατοχή του Ιράκ, ενάντια στους ιμπεριαλιστές δολοφόνους και τους λακέδες τους.

Στην επιστροφή καταλήξαμε πάλι στην Πλατεία όπου το θεατρικό μας σχήμα έπαιξε ένα σύντομο σκετσάκι γύρω από την αδελφοσύνη των λαών.

Μπορεί να είχαμε κουραστεί κάπως όμως ήτανε μια γλυκιά κούραση που φαινόταν στα χαμογελαστά πρόσωπα των διαδηλωτών. Στη συνέχεια πήραμε το δρόμο για την άλλη πλευρά της χώρας μας για να μεταφέρουμε κι εκεί το ίδιο μήνυμα.

Η πρωτομαγιάτικη δράση μας ολοκληρώθηκε έχοντας επίγνωση ότι κάναμε ένα βήμα μπροστα στον αγώνα για ειρήνη και πως υπάρχουν ακόμα εμπόδια να ξεπεράσουμε μέχρι να πετύχουμε.

K.Mehmet

Στην άλλη πλευρά

Την πρωτομαγιά περάσαμε το οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας για να συμμετέχουμε στην Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση των τουρκοκυπρίων. Η υποδοχή που μας ετοίμασαν οι τουρκοκύπριοι ήταν εκπληκτική! Μόλις αντίκρισαν το πανό μας που έγραφε στα ελληνικά: «Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι» μας καταχειροκροτήσανε.

Ένιωθα το σύνθημα που έγραφε το πανό μας να παίρνει σάρκα και οστά καθώς η πορεία προχωρούσε προς την Πλατεία Σαράι. Εκεί ακολούθησε η εκδήλωση με τις ομιλίες, τα τραγούδια και ένα σκετσάκι που έπαιξαν τα παιδιά του πολιτιστικού συλλόγου Εκίμ που απεικόνιζε τον κοινό πόνο των απλών ανθρώπων των κοινοτήτων του νησιού. Η όλη εκδήλωση κατάρριπτε τους μύθους που έλεγαν ότι στην άλλη πλευρά είναι ολοι εχθροί μας που θέλουν να μας κάνουν κακό. Έλληνες και τούρκοι εργαζόμενοι και νεολαίοι γιόρταζαν μαζί και ένωναν τις φωνές τους για μια ειρηνική Κύπρο σε έναν ειρηνικό κόσμο.

Οι κοινές εκδηλώσεις τόσο στο νότο, όσο και στον βορρά, ήταν εκπληκτικές στιγμές, και ελπίζω να ζήσουμε πολλές τέτοιες στο μέλλον.

Φίλιπος Παπανικολάου

Εβιάν 1 Ιούνη: Διεθνής διαδήλωση ενάντια στους 8 "Πλανητάρχες"

Την Παρασκευή 26 Απρίλη έγινε στο Βερολίνο συνάντηση του διεθνούς αντιπολεμικού συντονισμού. Ο αντιπολεμικός συντονισμός είναι η πρωτοβουλία των κινημάτων που ξεκίνησε μετά την απόφαση του ΕΚΦ να οργανώσει τις 15 Φλεβάρη, συνέχισε με συναντήσεις στην Κοπεγχάγη και στο Λονδίνο για το συντονισμό και την οργάνωση κινητοποιήσεων ενάντια στον πόλεμο του Μπους σε μια σειρά χώρες.

Ηταν μια συνάντηση πιο μαζική και πετυχημένη από κάθε άλλη φορά κάτι που έδειξε την ανάγκη που υπάρχει σε παγκόσμιο επίπεδο για συζήτηση για τα επόμενα βήματα του αντιπολεμικού κινήματος. Συνολικά συμμετείχαν αντιπρόσωποι οργανώσεων και κινημάτων από 23 χώρες: Αυστρία, Βέλγιο, Καναδάς, Κόστα Ρίκα, Κύπρος, Δανία, Γαλλία, Γερμανία, Ουγγαρία, Ιταλία, Λίβανος, Ολλανδία, Παλαιστίνη, Φιλιπίνες, Πολωνία, Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία, Ελβετία, Τουρκία, Βρετανία, ΗΠΑ και Ελλάδα.

Στη συζήτηση τα περισσότερα κινήματα συμφώνησαν ότι το αντιπολεμικό κίνημα όχι μόνο δεν ανήκει στο παρελθόν αλλά έχει μπροστά του μια πολύ δυνατή συνέχεια. Οπως γράφει η άτυπη ανακοίνωση: «Το κίνημα πρέπει να διευρύνει το στόχο του και από τον πόλεμο στο Ιράκ μόνο, να στραφεί ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και άλλων χωρών όπως επίσης και ενάντια σε πιθανούς επιθετικούς πολέμους στο μέλλον».

Στη συνάντηση στο Βερολίνο συμμετείχε και 2μελής αντιπροσωπεία της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο απο την Κύπρο.

Ο αντιπολεμικός συντονισμός θα ξανασυνδριάσει στο Εβιάν, την 1η Ιούνη, κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στους G8, οπότε και θα πάρει και τελικές αποφάσεις.

Εκεί στο Εβιάν επιστρέφουν στην Ευρώπη 2 χρόνια μετά τη Γένοβα, οι ηγέτες των 8 πλουσιότερων χωρών του κόσμου. Και έχουν απέναντί τους ένα κίνημα που τους μισεί ακόμη περισσότερο από τότε που τους περικύκλωσε γύρω από το κρουαζιερόπλοιο που συνεδρίαζαν στη Γένοβα. Σ' αυτά τα δύο χρόνια έδειξαν το πραγματικό τους πρόσωπο με δύο πολέμους στο Αφγανιστάν και το Ιράκ και με τη στήριξη στις σφαγές του Σαρόν στην Παλαιστίνη. Αυτή τη φορά συνεδριάζουν στα γαλλοελβετικά σύνορα, στην πόλη Εβιάν. Οι διαφωνίες της περασμένης περιόδου θα μπουν στο περιθώριο και οι αρχιδολοφόνοι Μπους και Μπλερ θα συνομιλήσουν με τους Σιράκ και Σρέντερ και μαζί τους με τον τρίτο της συμμορίας, Μπερλουσκόνι, τον σφαγέα της Τσετσενίας Πούτιν και δύο άλλους ομοίους τους, τον πρωθυπουργό της Ιαπωνίας Κοϊζούμι και του Καναδά, Κρετιέν.

Η κινητοποίηση που οργανώνεται ενάντια στη Σύνοδό τους είναι το επόμενο διεθνές βήμα του αντικαπιταλιστικού και του αντιπολεμικού κινήματος. Θα είναι μια μεγάλη επίδειξη των αλμάτων που έχει κάνει το κίνημά μέσα στο τελευταίο διάστημα. Τόσο σε επίπεδο μεγέθους όσο και σε επίπεδο πολιτικής, αφού έχει καταφέρει να αγκαλιάσει ακόμη μεγαλύτερα κομμάτια κόσμου αλλά και να κάνει όλες τις συνδέσεις ανάμεσα στον πόλεμο και στη φτώχεια, τις πολυεθνικές την εκμετάλλευση και τους διεθνείς οργανισμούς.

Η μεγαλύτερη διαδήλωση κατά τη διάρκεια της Συνόδου θα γίνει την Κυριακή 1η Ιούνη. Ολόκληρο το Εβιάν έχει ονομαστεί κόκκινη ζώνη και έχουν απαγορευτεί οι διαδηλώσεις, έτσι τα αρχικά σημεία συγκέντρωσης θα είναι η Γενεύη της Ελβετίας και η Ανεμάς της Γαλλίας. Ολοι περιμένουν μια μαζική, πολύχρωμη και αντιπολεμική διαδήλωση. Οι διοργανωτές έχουν στήσει "Εναλλακτικά χωριά" -κάμπινγκ για τους διαδηλωτές που θα φτάσουν από κάθε γωνιά του κόσμου. Δεν θα είναι μόνο χώροι φιλοξενίας αλλά σημείο ανταλλαγής απόψεων, οργάνωσης πολιτικών συζητήσεων και της συμμετοχής στις διαδηλώσεις.

Επόμενοι μεγάλοι σταθμοί του αντιπολεμικού κινήματος το Εβιάν και η Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη 21 Ιούνη

Ενάντια στην Ευρώπη του πολέμου

Η Θεσσαλονίκη στις 19-22 Ιούνη θα είναι ο επόμενος σταθμός του κινήματος που γεννήθηκε στο Σιάτλ και γνώρισε την έκρηξη μέσα από τη μάχη ενάντια στον πόλεμο. Θα είναι η άμεση συνέχεια του Εβιάν, μια άλλη διεθνής κινητοποίηση πρώτου μεγέθους. Οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ενωσης έρχονται στην Ελλάδα που παραδίδει τη σκυτάλη της προεδρίας για την θερινή Σύνοδο Κορυφής τους. Η Ευρωπαϊκή Ενωση είναι ένας από τους θεσμούς της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και αυτή τη στιγμή βρίσκεται βαθιά χωμένη στους ανταγωνισμούς του πολέμου. Αυτοί που θα συναντηθούν στην Θεσσαλονίκη είναι οι ηγέτες της Ευρώπης του πολέμου, του κεφαλαίου και του ρατσισμού και έτσι πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε.

Η Θεσσαλονίκη είναι το σημείο που πρέπει να ενωθούν όλοι αυτοί που βρέθηκαν στο δρόμο όλο το προηγούμενο διάστημα. Για να ξαναφανεί η δύναμη όλου αυτού του κινήματος που συγκλόνισε τον κόσμο ολόκληρο και να απομονώσει ακόμη μια φορά τους ηγέτες της ΕΕ.

Το Σάββατο 21 Ιούνη, καλούν σε διαδήλωση τα συνδικάτα και όλες οι κινήσεις ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και τον πόλεμο. Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, στην Ελλάδα, προετοιμάζει Αντισύνοδο με συμμετοχή ομιλητών από τα Βαλκάνια, την Δυτική Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή.

Δηλώστε συμμετοχή στην αποστολή στη Θεσσαλονίκη και στην Αντισύνοδο ενάντια στην Ευρώπη του πολέμου, του κεφάλαιου και του ρατσισμού. Τηλ:99698503

Σύνοδος παζαριών για τη λεηλασία του Ιράκ

Παρά τις διακηρύξεις του Σημίτη ότι η σύνοδος κορυφής της ΕΕ στην Αθήνα δεν θα ασχολούνταν με το θέμα του πολέμου στο Ιράκ αλλά θα ήταν αποκλειστικά και μόνο μία «γιορτή» για την διεύρυνση της ΕΕ, η σύνοδος μετατράπηκε σε ένα παζάρι διαπραγματεύσεων και συμφωνιών για το άρπαγμα της λείας του Ιράκ.

Εκτός από τις γιορτές και τα πανηγύρια η σύνοδος αποδείχτηκε πολύ ουσιαστική για το φλέγον θέμα που απασχολεί τους ηγέτες της ΕΕ, αυτό του πλιάτσικου στο Ιράκ και της μοιρασιάς της λείας μετά το τέλος του πολέμου. Αλλά και στο Ζάππειο και στον Αστέρα της Βουλιαγμένης οργίασε το παζάρι των μεγάλων της ΕΕ. Ο Σιράκ συναντήθηκε με τον Μπλερ και είχαν «σοβαρές αλλά φιλικές συνομιλίες». Οι υπουργοί Εξωτερικών Βρετανίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ισπανίας συναντήθηκαν με τον γραμματέα του ΟΗΕ Κόφι Ανάν για να εξετάσουν τα «σχέδιά δράσης του ΟΗΕ». Η εκπρόσωπος του Σιράκ δήλωσε ότι: «*Στο ένα θέμα μετά το άλλο, βρίσκαμε τη σωστή ισορροπία ανάμεσα στο ρόλο των Ηνωμένων Εθνών και στο ρόλο των αμερικανών και βρετανικών δυνάμεων επιτόπου στο Ιράκ*».

Δολοφόνοι και «περιστέρες» μαζί

Τελικά το κείμενο που ανακοινώθηκε αποδέχεται την αμερικανοβρετανική διοίκηση στο Ιράκ που θα έχει τον απόλυτο έλεγχο και ανακηρύσσει την ΕΕ σαν την δύναμη που θα συμμετέχει στην ανοικοδόμησή του. «*Η συμμαχία (εννοεί ΗΠΑ-Βρετανία) έχει την ευθύνη να εξασφαλίσει ένα ασφαλές περιβάλλον, που να περιλαμβάνει την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας και ιδιαίτερα άμεση ιατρική φροντίδα, αλλά και την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς και των μουσείων στο Ιράκ. Η ΕΕ επαναβεβαιώνει την δέσμευσή της να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην πολιτική και οικονομική ανοικοδόμηση της χώρας. Η ΕΕ καλωσορίζει τη συμμετοχή των Διεθνών Οικονομικών Οργανισμών, όπως τέθηκε στην πρόσφατη ανακοίνωση του G7 τις συναντήσεις της Διεθνούς Τράπεζας στην Ουάσινγκτον*».

Στο κείμενο δεν λείπουν και αναφορές στο Παλαιστινιακό όπου υποστηρίζει την υιοθέτηση του σχεδίου «Ρόουντ Μαπ» για το μέλλον των Παλαιστινίων, δηλαδή του σχεδίου Μπους- Μπλερ. Συγκεκριμένα αναφέρει: «*Ως τμήμα της διαδικασίας της περιφερειακής σταθερότητας και ασφάλειας η Ευρωπαϊκή Ενωση επαναβεβαιώνει την δέσμευσή της να φέρει την ισραηλοπαλαιστινιακή ειρηνευτική διαδικασία σε επιτυχές πέρας μέσα από την εφαρμογή των βημάτων που έχουν προβλεφτεί στον οδικό χάρτη του κουαρτέτου, τηρώντας το προκαθορισμένο χρονοδιάγραμμα. Είναι ουσιώδες να υπάρξει άμεση υποστήριξη από τον πρόεδρο Αραφάτ και από το Παλαιστινιακό Νομοθετικό Συμβούλιο στο υπουργικό συμβούλιο που θα οριστεί από τον Αμπού Μαζέν και θα είναι δεσμευμένο για μεταρρυθμίσεις*».

Μέσα και από αυτή την ανακοίνωση επισημοποιήθηκε πόσο υποκριτικές ήταν οι δηλώσεις για τον ρόλο της Ευρώπης σαν δύναμη ειρήνης. Στην πραγματικότητα η Σύνοδος επισφράγισε την υποστήριξη της διευρυμένης ΕΕ στα βρόμικα σχέδια του Μπους στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη και σε όλη την περιοχή. Ηταν άλλη μια απόδειξη ότι το αντιπολεμικό κίνημα δεν έχει τίποτα να περιμένει από τους ηγέτες της ΕΕ αλλά να συνεχίσει ακόμα πιο δυνατό απαιτώντας το σταμάτημα της κατοχής του Ιράκ και Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Οργή ενάντια στους δολοφόνους

Την ώρα που οι 25 υπέγραφαν και φωτογραφίζονταν πανηγυρίζοντας την διεύρυνση της ΕΕ, χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονταν στο Σύνταγμα για να δηλώσουν την αντίθεσή τους απέναντι στην Ευρώπη του πολέμου. Η συγκέντρωση έγινε ύστερα από κάλεσμα της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, που κήρυξαν στάση εργασίας από τις 11 μέχρι την λήξη της βάρδιας, απαντώντας στην απόφαση της κυβέρνησης να κηρύξει αργία τις 16 Απρίλη μέσα στα πλαίσια των αστυνομικών μέτρων εκείνης της ημέρας.

Η εκστρατεία που οργάνωσε η κυβέρνηση Σημίτη κατά της διαδήλωσης, από φόβο για το μέγεθος και την οργή των διαδηλωτών, οδήγησε στο να μπορέσει να φτάσει στο Σύνταγμα μόνο ένα μέρος από τον κόσμο που ήθελε να διαδηλώσει.

Παρ' όλα αυτά η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου ακόμα και αυτοί που δεν μπόρεσαν να φτάσουν στο Σύνταγμα ήταν με τους διαδηλωτές. Από το προηγούμενο απόγευμα που είχαν αρχίσει να μπαίνουν σε ισχύ οι αποκλεισμοί των δρόμων, μία φράση ακούγονταν στα εκατομμύρια των εργαζομένων και της νεολαίας της Αθήνας:"Είναι ανεπιθύμητοι". Την Τετάρτη το πρωί τα συνθήματα των διαδηλωτών εξέφραζαν αυτή την οργή. "Ευρώπη του πολέμου και του ρατσισμού αυτό είναι το πρόσωπο του καπιταλισμού" και "Μπλερ, Αθνάρ και Μπερλουσκόνι είστε όλοι δολοφόνοι".

Η κατοχή του Ιράκ δεν είναι εύκολη υπόθεση

Σε μία από αυτές τις προσεκτικά εκτελεσμένες εμφανίσεις στα ΜΜΕ, που μας συνήθισαν σ' αυτό τον παγκόσμιο "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας", ο Τζορτζ Μπους χρησιμοποίησε τον διάδρομο απογείωσης του αεροπλανοφόρου Αβραάμ Λίνκολν για να ανακοινώσει τη νίκη στο Ιράκ, την Πρωτομαγιά.

Στην πραγματικότητα, δεν χρησιμοποίησε την λέξη "νίκη". Σύμφωνα με τους διεθνείς νόμους κάτι τέτοιο θα ανάγκαζε τις ΗΠΑ και τη Βρετανία να απελευθερώσουν τους αιχμάλωτους πολέμου και να αναλάβουν συγκεκριμένα καθήκοντα ως κατακτητές του Ιράκ, καθήκοντα που η αμερικάνικη κυβέρνηση προσπαθεί να αποφύγει.

Ετσι ο Μπους είπε απλά πως «οι κυριότερες στρατιωτικές επιχειρήσεις έχουν λήξει». Και συνέχισε ισχυριζόμενος πως: «Ξεφορτωθήκαμε έναν σύμμαχο της Αλ-Κάιντα και κόψαμε μια πηγή χρηματοδότησης της τρομοκρατίας. Και αυτό είναι κάτι σίγουρο: Κανένα τρομοκρατικό δίκτυο δεν θα αποκτήσει όπλα μαζικής καταστροφής από το ιρακινό καθεστώς, γιατί το ιρακινό καθεστώς δεν υπάρχει πια».

Οπως έλεγε και ο Γκέμπελς, τα μεγάλα ψέματα είναι τα καλύτερα. Κανείς δεν έχει φέρει το παραμικρό στοιχείο ως τώρα που να δείχνει ότι ο Σαντάμ Χουσεϊν ήταν «σύμμαχος της Αλ-Κάιντα». Και ο λόγος που κανένας δεν πρόκειται να πάρει όπλα μαζικής καταστροφής είναι ότι δεν υπάρχουν, όπως δήλωσε ένας υψηλόβαθμός αξιωματούχος των ΗΠΑ στην εφημερίδα Financial Times το περασμένο Σάββατο.

Αλλά πίσω από τα ψέματα και τη θριαμβολογία, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν πολύ σοβαρά προβλήματα στο Ιράκ. Πιθανώς τα γεράκια-σύμβουλοι του Μπους επέλεξαν ένα αεροπλανοφόρο που επέστρεφε από τον Κόλπο για τις δηλώσεις του Μπους για να υπογραμμίσουν συμβολικά αυτό που ισχυρίζονται: ότι δεν καταλαμβάνουν το Ιράκ. «*Η συμμαχία μας θα μείνει μέχρι να τελειώσει η δουλειά μας*», είπε ο Μπους, «*Μετά θα φύγουμε και θα αφήσουμε ένα ελεύθερο Ιράκ*».

Η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση Μπους κάθεται σε ένα σπασμένο κλαρί. Η αμερικανική ηγεσία θέλει να ελέγξει το Ιράκ για οικονομικούς και στρατηγικούς λόγους. Το οικονομικό κίνητρο είναι προφανές -το πετρέλαιο του Ιράκ. Στρατηγικά το Ιράκ είναι επίσης σημαντικό. Ο Υπουργός Αμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελντ ανακοίνωσε την περασμένη βδομάδα, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης στον Κόλπο ότι το μεγαλύτερο μέρος των αμερικανικών δυνάμεων θα αποσυρθούν από τη Σαουδική Αραβία.

Αυτό δεν σηματοδοτεί στρατιωτική οπισθοχώρηση των ΗΠΑ από την περιοχή. Από τότε που ανέλαβε το Πεντάγωνο ο Ράμσφελντ ήθελε να εγκαταλείψει την στρατιωτική βάση Prince Sultan στη Σαουδική Αραβία και να ξαναεγκατασταθεί στο Κατάρ. Στα μάτια των νεοσυντηρητικών της Ουάσιγκτον, η Σαουδική Αραβία έχει μετατραπεί σε αναξιόπιστο σύμμαχο. Η απόσυρση των στρατευμάτων τους από εκεί αφαιρεί επίσης από τον Οσάμα Μπιν Λάντεν έναν από τους κύριους λόγους της οργής του.

Αλλά το Πεντάγωνο θέλει άλλες βάσεις στην περιοχή. Τέσσερις βάσεις έχουν χαρτογραφηθεί στο Ιράκ, οι οποίες θα επιτρέψουν στις ΗΠΑ να ασκούν πιέσεις στη Συρία, στο Ιράν ή σε οποιοδήποτε άλλο γειτονικό κράτος. Αλλά η παραμονή στο Ιράκ δεν θα είναι εύκολη. Η δολοφονία 15 ανθρώπων από αμερικανούς πεζοναύτες στην Φαλούτζα πριν λίγες μέρες υπογραμμίζει τον κίνδυνο ενός πολέμου χαμηλής έντασης που μπορεί να εξελιχθεί ανάμεσα στον Ιρακινό λαό και τους "απελευθερωτές" του.

Το προηγούμενο της ισραηλινής κατοχής του Λιβάνου μετά τον πόλεμο του 1982 πρέπει να αρχίζει να στοιχειώνει την Ουάσιγκτον. Οι διαρκείς πολεμικές απώλειες -συχνά από επιθέσεις αυτοκτονίας- ανάγκασαν την Ισραηλινή Αμυντική Δύναμη να υποχωρήσει σταδιακά και τελικά να αποσυρθεί τελείως. Υπάρχουν συγγενικοί και άλλοι δεσμοί που συνδέουν τους Σιίτες μουσουλμάνους ηγέτες του νότιου Ιράκ με την Χεζμπολάχ, το ισλαμικό κίνημα του οποίου οι αντάρτες έδιωξαν το Ισραήλ από το Λίβανο. Η εκρηκτική δύναμη των σιιτικών οργανώσεων που εμφανίστηκαν δημόσια μετά την πτώση του Σαντάμ είναι ακόμη ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ.

Υποκρισία

Ο Ράμσφελντ δήλωσε πριν από ένα δεκαπενθήμερο ότι «*Ενα καθεστώς σαν του Ιράν δεν συμβαδίζει με το όραμά μας για το Ιράκ*». Αυτή η παρατήρηση τονίζει την υποκρισία των υποσχέσεων του Μπους για 'ελευθερία', αλλά υπογραμμίζει επίσης τον κίνδυνο σύγκρουσης ανάμεσα στις ΗΠΑ και την σιιτική πλειοψηφία του Ιράκ. Είναι σημάδι των δυσκολιών ότι ένας διπλωμάτης, ο Πολ Μπρέμερ, διορίστηκε πάνω από τον Τζέι Γκάρνερ, τον αμερικανό απόστρατο στρατηγό που επιλέχτηκε αρχικά για να κυβερνήσει το Ιράκ. Ας μην μας εκπλήσσει λοιπόν ότι ο Ράμσφελντ -ο επικριτής της "παλιάς Ευρώπης"- άρχισε να μιλάει περί μιας 'πολυεθνικής δύναμης σταθεροποίησης' στο Ιράκ, ακόμη και για το ρόλο του ΟΗΕ.

Ο Ράμσφελντ σιχαίνεται την «κατασκευή εθνών» -αυτή την μπελαλίδικη δουλειά διαχείρισης εξαθλιωμένων και διχασμένων χωρών των οποίων τα προβλήματα έγιναν χειρότερα από την στρατιωτική δράση των ΗΠΑ. Ετσι λοιπόν, ας αφήσουμε τους Ευρωπαίους να κάνουν τη δουλειά -και να έχουν και τις απώλειες, ενώ οι επίλεκτες αμερικανικές δυνάμεις θα αναλάβουν το φαντασμαγορικό μέρος. Αυτό συνέβη και στα Βαλκάνια και στο Αφγανιστάν. Αλλά η Γαλλία και η Ρωσία ιδιαίτερα δεν θα συμφωνήσουν να βοηθήσουν να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά για χάρη των ΗΠΑ, τσάμπα. Δεν είναι σύμπτωση, πιθανά, ότι ο αμερικανός πρέσβης στον ΟΗΕ, Τζον Νεγκροπόντε, είπε ότι η Ουάσιγκτον μπορεί να σεβαστεί κάποια από τα συμβόλαια που έκανε ο Σαντάμ με το πρόγραμμα τρόφιμα για πετρέλαιο. Η Ρωσία διεκδικεί σημαντικά ωφέλη από αυτά τα συμβόλαια.

Η κατοχή του Ιράκ ίσως προσφέρει στον Ράμσφελντ και τους νεοσυντηρητικούς στην Ουάσιγκτον μερικά πολύ σκληρά μαθήματα για τα όρια της αμερικάνικης ισχύος.

Αλεξ Καλλίνικος

απο τον Socialist Walker

Καταγγέλθηκε στη Βουλή η στάση της αστυνομίας στις αντιπολεμικές εκδηλώσεις

Στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Βουλής έφτασαν οι καταγγελίες για παρενοχλήσεις διαδηλωτών, κυρίως αράβων κατα τη διάρκεια των αντιπολεμικών διαδηλώσεων.

Το θέμα μπήκε απο τον βουλευτή των Οικολόγων, Γιώργο Περδίκη και στηρίχτηκε και απο εκπροσώπους της Συμμαχίας Σταματηστε τον Πόλεμο.

Συγκεκριμένα καταγγέλθηκε ότι αραβες ακτιβιστές στο αντιπολεμικό κίνημα παρενοχλούνται απο αστυνομικά όργανα εξαιτίας της συμμετοχής τους σε αντιπολεμικές δραστηριότητες και απειλήθηκαν με απέλαση άν συνεχίσουν να έχουν σχέση με τη Συμμαχία ή να συμμετέχουν σε αντιπολεμικές εκδηλώσεις.

Καταγγέλθηκε η παρουσία μυστικών αστυνομικών που παρίσταναν τους διαδηλώτές μέσα στις κινητοποιήσεις και η προσπάθεια να χειραγωγήσουν εκδηλώσεις. Καταγγέλθηκε η φωτογραφηση και κινηματογράφηση των διαδηλώσεων απο όργανα της αστυνομίας. Με βάση τέτοιες ταινίες η αστυνομία εντόπισε διαδηλωτές που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις στις βρετανικές βάσεις στο Ακρωτήρι και τους παρέδωσε δικαστικές κλήσεις για λογαριασμών των βρετανικών αρχών για να δικαστούν για τη συμμετοχή τους σε «παράνομη συνάθροιση».

Καταγγέλθηκε η προκλητική παρουσία και συμπεριφορά των ροπαλοφόρων αστυνομικών μέσα στους διαδηλωτές έξω απο την Αμερικάνικη πρεσβεία και η χρήση των ροπάλων ενάντια σε 14χρονες μαθήτριες. Καταγγέθηκε η απαράδεχτη συμπεριφορά της αστυνομίας που εμπόδισε άτομα που συμμετείχαν σε αντιπολεμική εκδήλωση έξω απο το Χίλτον κατα την επίσκεψη του Γ.Γ. του ΟΗΕ στη Κύπρο να μπούν μετά το τέλος της εκδήλωσης για να δούν τη δικοινοτική έκθεση ζωγραφικής που υπήρχε στο χώρο.

Ο εκπρόσωπος της αστυνομίας τα διέψευσε όλα και είπε οτι η αστυνομία εκπληρεί το καθήκον της με «ευσυνειδησία και αποτελεσματικότητα». Είπε ότι αυτά είναι καθήκον της αστυνομίας να τα κάνει, όπως κάνει και στα γήπεδα που εμφανίζονται χούλιγκας. Έιπε ακόμη ότι «*η αστυνομία πρέπει να χρησιμοποιά βία για να αντιμετωπίσει τους ταραξίες και μάλιστα μερικές φορές χρειάζεται να χρησιμοποιά και υπερβάλοντα βία*».

Αυτή η τοποθέτηση του βοηθού Αρχηγού Αστυνομίας προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις όχι μόνο των εκπροσώπων τις Συμμαχίας αλλα και βουλευτών που θεώρησαν προσβητική τη παρουσίαση των αντιπολεμικών εκδηλώσεων σαν χουλιγκανισμό. Τέτοιες συμπεριφορές θυμίζουν δικτατορίες και αυταρχικά καθεστώτα όπως του Πινοσέτ όπως εύστοχα παρατήρησε ένας απο τους παρεβρισκόμενους στη συνεδρία της Επιτροπής.

Δεν ξέρουμε τι θα κάνει η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Βουλής, αλλά οπως υποσχέθηκαν οι βουλευτές της συμπολίτευσης που συμμετείχαν στη συνεδρεία, ο νέος Υπουργός Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης «θα πάρει μέτρα για να σταματήσουν τέτοιες συμπεριφορές που αμαυρώνουν και το όνομα της ίδιας της αστυνομίας».

Για μας το ζητούμενο δεν είναι βέβαια το καλό όνομα της αστυνομίας αλλά να σταματήσει να παρενοχλεί και να τρομοκρατεί το κόσμο που θέλει να εκφράζει δυναμικά την αντίθεση του στην πολιτική των χασάπηδων Μπούς και Σαρόν, ή που αντιστέκεται στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό που απειλεί ολόκληρο τον πλανήτη με πρωτοφανείς καταστροφές ή στη πολιτική της λιτότητας και την καταπάτηση των εργατικών κατακτήσεων. Και αυτό για να γίνει χρειάζεται πρώτα και κύρια να συνεχίσουμε τη δράση απο τα κάτω τις διαδηλώσεις και τις κινητοποιήσεις.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"Κάντο όπως ο Μπέκαμ"

Γκολ στο ρατσισμό και το σεξισμό

Η ταινία που παίζεται στις αίθουσες του ΣΙΝΕΠΛΕΞ «Κάντο όπως ο Μπέκαμ» (αγγλικός τίτλος Bend it Like Beckham) είναι μια αστεία, διασκεδαστική ματιά στις πολυπολιτισμικές σχέσεις και στο ποδόσφαιρο.

Η Τζες, μια νεαρή Σιχ, είναι παθιασμένη με το ποδόσφαιρο και ιδιαίτερα με «αυτό το αγόρι σκίνχεντ» όπως αποκαλούν τον Ντέηβιντ Μπέκαμ οι γονείς της. Η Τζες θέλει να παίζει ποδόσφαιρο όπως ο ήρωάς της. Οι γονείς της αντίθετα θέλουν να περάσει τις εξετάσεις, να μπει στο πανεπιστήμιο για να γίνει δικηγόρος και να παντρευτεί έναν Σιχ της ηλικίας της.

Η Τζες αρχίζει να παίζει για τις Χάνσλοου Χάριερς την τοπική γυναικεία ποδοσφαιρική ομάδα. Αποκτά φιλικές σχέσεις με τις άλλες παίκτριες και τον προπονητή τους τον Τζο.

Η ταινία περιγράφει τι σημαίνει να είσαι γυναίκα στο σύγχρονο κόσμο. Οι μητέρες της Τζες και των υπόλοιπων παικτριών δεν θέλουν τα κορίτσια τους να ασχολούνται με το ποδόσφαιρο γιατί αυτό υποτίθεται ότι δεν είναι γυναικεία απασχόληση. Και αυτές με τη σειρά τους αμφισβητούν τις ιδέες των μητέρων τους.

Ο πατέρας της Τζες δεν θέλει η κόρη του να ασχοληθεί με το ποδόσφαιρο γιατί φοβάται ότι θα αντιμετωπίσει τον ίδιο ρατσισμό που αντιμετώπισε και αυτός όταν πρωτοπήγε στην Βρετανία. Είχε προσπαθήσει να παίξει κρίκετ με την τοπική ομάδα, αλλά αντιμετώπισε τις κοροϊδίες των ρατσιστών για το τουρμπάνι που φοράει. Από τότε δεν ξανάπαιξε κρίκετ.

Σκηνοθέτης και σεναριογράφος της ταινίας είναι η Gurinder Chadha. Οι άλλες ταινίες της Bhaji on the Beach και What's Cooking? ασχολείται με παρόμοια θέματα.

Στην ταινία διασταυρώνονται με πολύ ζωντανό τρόπο ποπ και ινδική μουσική που συνταιριάζουν με σκηνές από ποδόσφαιρο και γαμήλιες τελετές των Σιχ. Το «Κάντο όπως ο Μπέκαμ» είναι μια θαυμάσια κωμωδία που θίγει θέματα όπως ο ρατσισμός, ο σεξισμός και οι προκαταλήψεις σε βάρος των ομοφυλόφυλων με ένα πολύ κατανοητό και απλό τρόπο.

Μας παρουσιάζει μια πολυπολιτισμική Βρετανία όπου μαύροι και άνθρωποι με άλλες εθνικές καταγωγές αμφισβητούν τα στερεότυπα και όπου οι γυναίκες έχουν ακόμα να παλέψουν για να κάνουν πράξη τις επιλογές τους.

ΒΙΒΛΙΟ

Τάρικ Αλι: «Η σύγκρουση του φονταμενταλισμού»

Μια αριστερή ανάλυση για το Ισλάμ και τον Ιμπεριαλισμό

Το βιβλίο του Τάρικ Αλί "Η σύγκρουση των φονταμενταλισμών" κυκλοφορεί σύντομα για πρώτη φορά στα ελληνικά. Ο Τάρικ Αλί, πακιστανικής καταγωγής, είναι ακτιβιστής του κινήματος στην Αγγλία, από την εποχή του Μάη του '68. Σήμερα δραστηριοποιείται μέσω της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στο Λονδίνο ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. "Η σύγκρουση των φονταμενταλισμών" είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί από όλους. Γράφτηκε ενώ γινόταν ο πόλεμος στο Αφγανιστάν και μαζί του ξεκινούσε η συνολική εκστρατεία του Τζορτζ Μπους. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο εξετάζει τον ισλαμικό κόσμο τους τελευταίους αιώνες.

Ο τίτλος είναι η απάντηση στον αρχισυντηρητικό συγγραφέα Σάμιουελ Χάντιγκτον που έγραψε τη "Σύγκρουση των Πολιτισμών" στα τέλη της δεκαετίας του '90. Εκείνο το βιβλίο προσπαθούσε να περιγράψει τον κόσμο σαν χωρισμένο ανάμεσα σε οχτώ θρησκευτικές/πολιτισμικές ομάδες με το αμοιβαίο μίσος ανάμεσά τους να γίνεται ολοένα και περισσότερο η διαχωριστική γραμμή της παγκόσμιας πολιτικής. Η σοβινιστική επίθεση του Χάντιγκτον ενάντια στον ισλαμικό πολιτισμό προσφέρει επιστημονικό περιτύλιγμα στις υστερίες περί "φανατικών ισλαμιστών" που πλημμύρισαν τα κανάλια και τις δεξιές εφημερίδες ιδιαίτερα μετά τις 11 Σεπτέμβρη.

Ο Τάρικ Αλί κατεδαφίζει όλα τα στερεότυπα για τον ισλαμικό φονταμενταλισμό και τις μουσουλμανικές κοινωνίες. Η ανάλυση του για τις ρίζες του Ισλάμ δείχνει τις ιδιαίτερα πολιτικές ρίζες που έχει, οι οποίες μεταφράστηκαν σε θρησκευτικές ιδέες στην αραβική χερσόνησο όπου συγκρούστηκαν αυτοκρατορίες τον 7ο αιώνα. Η περιγραφή του μεσαιωνικού ισλαμικού κόσμου, που απλωνόταν από την νότια Ισπανία ως τη βόρεια Ινδία, βάζει σε αμφισβήτηση τις αντιλήψεις περί δυτικής ανωτερότητας και από την άλλη μεριά τη δογματική ισλαμική αντίληψη περί μιας εποχής όπου κυβερνούσε ο ισλαμικός νόμος.

Το βιβλίο δίνει μια ζωντανή εικόνα πολλών κοινωνιών όπου οι διάφορες κουλτούρες και θρησκείες συνυπήρχαν και αλληλοεπηρεάζονταν. Αποτελείται από τέσσερα μέρη. Δεν αφιερώνεται μεγάλη εκτάση σε σημαντικά ιστορικά γεγονότα -όπως γιατί ο ισλαμικός κόσμος δεν κατάφερε να αναπτυχθεί βιομηχανικά. Ομως αυτό δεν αποτελεί πρόβλημα. Αντίθετα υπάρχουν πολλά ευκολοδιάβαστα τμήματα. Αυτό που το διαπερνά είναι η πολεμική τόσο ενάντια στον δυτικό ιμπεριαλισμό (και τα ιδεολογήματα περί πολιτισμικής ανωτερότητας) όσο και ενάντια στον ισλαμικό απομονωτισμό.

Αλλα ο Αλί δεν κάνει το, συνηθισμένο στην Αριστερά, λάθος να αποκηρύξει εξίσου και τα δύο. Περιγράφει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν τη "μητέρα όλων των φονταμενταλισμών". Το κεφάλαιο "Μια σύντομη ιστορία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού" δείχνει γιατί η κριτική του στα ισλαμικά κινήματα είναι ότι δεν κατάφεραν με πετυχημένο τρόπο να αντιμετωπίσουν αυτό το τέρας, αντίθετα αύξησαν την καταπίεση αυτών τους οποίους υποτίθεται απελευθέρωναν.

Πολλοί προοδευτικοί (που πολλές φορές αυτοαποκαλούνται και σοσιαλιστές) απευθύνονται δασκαλίστικα σε νέους μουσουλμάνους που λόγω της απογοήτευσης και της απόγνωσης στρέφονται σε "φονταμενταλιστικές" ισλαμικές ιδέες. Το "Γράμμα σε έναν νέο μουσουλμάνο" του Τάρικ Αλί είναι τελείως διαφορετικό. Η συμπάθεια του προς τα βάσανα του 'νεαρού μουσουλμάνου', και το κοινό (αλλά πιο γερά βασισμένο) μίσος προς τον ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό κάνει την επίθεσή του στον ισλαμισμό πειστική.

Το κίνητρο της συγγραφής αυτού του βιβλίου αντανακλά και τους λόγους που κάποιοι στράφηκαν στο πολιτικό Ισλάμ. Ο Αλί περιγράφει πώς ενώ ήταν άθεος από παιδί, ο πόλεμος του Κόλπου το 1991 ξαναξύπνησε το 'ξεχασμένο του ενδιαφέρον για το Ισλάμ' καθώς τα ΜΜΕ έχυναν δηλητήριο για τη Μέση Ανατολή. Αυτό το κίνητρο διαφαίνεται σε ολόκληρο το βιβλίο. Γι' αυτό για παράδειγμα καταρρίπτει την ιδέα πως ο Ισλαμισμός είναι 'φασισμός' μέσα σε λίγες σελίδες.

Η κεντρική του εξήγηση είναι ότι τα ισλαμιστικά κινήματα μεγάλωσαν εκεί που οι δυνάμεις της κοσμικής Αριστεράς ήταν πολύ αδύναμες. Είναι αλήθεια, αλλά από μόνο του δεν εξηγεί την κοινωνική βάση του ισλαμισμού, την οποία λαμβάνει υπόψη όταν εξηγεί τα μεσαιωνικά ισλαμικά σχίσματα και τους τότε θρησκευτικούς ανταγωνισμούς.

Το βιβλίο ανοίγει πολλά θέματα για συζήτηση. Αλλά δεν αφήνει καθόλου χώρο γι' αυτούς που βλέπουν την υποτιθέμενη κοσμικότητα και τον πολιτισμό τον ΗΠΑ και των συμμάχων τους σαν δικαιολογία για πόλεμο ενάντια σε "αντιδραστικά θρησκευτικά κινήματα".

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία
ωρα 8:00μμ

7/5: Μπορούμε να κτίσουμε μια κοινωνία χωρίς πολέμους;

14/5: Επαναπροσέγγιση απο τα κάτω

22/ 5: Η επικαιρότητα του Μαρξισμού

29/5: Εβιάν - Θεσαλλονίκη: οι επόμενοι σταθμόι του αντιπολεμικού κινήμοτος

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΜΑΗΣ ΤΟΥ '68

Οταν οι απλοί άνθρωποι παίρνουν τη τύχη τους στα χέρια τους

Το ανθρώπινο κύμα που πηγαινοέρχεται ανάμεσα στο βορρά και το νότο, είναι ένα ιστορικό γεγονός που θα σημαδέψει οποιεσδήποτε εξελίξεις που θα ακολουθήσουν σχετικά με το κυπριακό. Οι απλοί άνθρωποι βάζουν την σφραγίδα τους στην ιστορία του τόπου ξεπερνώντας τις ηγεσίες τους που προσπαθούν να ελέγξουν τη δυναμική και τις αντιδράσεις του κόσμου.

Πριν από τριανταπέντε χρόνια, σε μια ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα για την ιστορία ολόκληρου του πλανήτη τότε, οι απλοί άνθρωποι, εργαζόμενοι και νεολαίοι, έβαζαν την σφραγίδα τους στην ιστορία σ' αυτό που έμεινε γνωστό σαν ο Μάης του '68.

«Οταν το κοινοβούλιο μετατρέπεται σε αστικό θέατρο, τότε το αστικό θέατρο γίνεται κοινοβούλιο» έγραφε ένα πανό, κρεμασμένο έξω από το Εθνικό Θέατρο Οντεόν της Γαλλίας, τον Μάη του 1968. Μέσα στο κτίριο καθημερινά, 7.000 άνθρωποι γέμιζαν την πλατεία, τα θεωρεία και τους εξώστες, όχι για να παρακολουθήσουν κάποιο κλασικό έργο του Μολιέρου ή του Σαίξπηρ, αλλά για να ενημερωθούν, να μάθουν, να συζητήσουν και να αποφασίσουν. Το Οντεόν δεν ήταν, βέβαια, πραγματικά «λαϊκό κοινοβούλιο» - όπως θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς από το πανό απ' έξω. Ηταν, απλά, ένα από τα εκατοντάδες κτίρια του Παρισιού που είχαν καταληφθεί στη διάρκεια της εξέγερσης του Μάη.

Η Γαλλία ολόκληρη ζούσε εκείνες τις μέρες στον ρυθμό της επανάστασης. Το Καρτιέ Λατέν στο κέντρο του Παρισιού είχε την όψη «απελευθερωμένης» ζώνης. Κόκκινες και μαύρες σημαίες ανέμιζαν παντού. Αφίσες, χαρτοπανό και συνθήματα διακοσμούσαν τους δρόμους: «Η φαντασία στην εξουσία», «Κάντε τα όνειρά σας πραγματικότητα, κάντε την πραγματικότητα ονειρική». Στις πλατείες, τα καφέ, τις αίθουσες των πανεπιστημίων, τα σταυροδρόμια χιλιάδες άνθρωποι - φοιτητές, νέοι εργάτες, μαθητές, άνεργοι - συζητούσαν για τον καπιταλισμό, τη μάστιγα του πολέμου, τη μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία, την ισότητα των φύλων, την σεξουαλική απελευθέρωση.

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες είχαν παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στο ξέσπασμα της εξέγερσης. Η καρδιά του Μάη του '68, όμως, χτυπούσε στα εργοστάσια. Οι απεργοί μετριόνταν εκείνες τις μέρες σε εκατομμύρια, τα κατειλημμένα εργοστάσια σε χιλιάδες. Η Γαλλία ολόκληρη είχε πρακτικά παραλύσει. Τα τρένα δεν κυκλοφορούσαν, τα λεωφορεία ήταν ακινητοποιημένα, τα γράμματα και τα δέματα έμεναν ανεπίδοτα, οι τράπεζες έμεναν με τα ρολά κατεβασμένα. Οι πύλες των εργοστασίων ήταν κλειστές, σφραγισμένες από τις φρουρές των απεργών. Τίποτα δεν λειτουργούσε: ούτε τα σχολεία, ούτε τα νοσοκομεία, ούτε τα μουσεία, ούτε οι κινηματογράφοι. Ακόμα και οι χορευτές και οι χορεύτριες στα Φολί Μπερζέ αρνιόνταν να ανέβουν στη σκηνή. Ηταν η μεγαλύτερη απεργία στην ιστορία.

«Η κυβέρνηση ήταν ανίκανη να αναγκάσει τον κόσμο να σεβαστεί το νόμο», έλεγε ένας συνδικαλιστής εντυπωσιασμένος από την αναπάντεχη ανταρσία. «Οι εργάτες ανακάλυπταν ότι μπορούσαν να παλέψουν και ότι αν πάλευαν σωστά τότε όχι μόνο υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να νικήσουν αλλά και το ρίσκο ήταν μικρό... Οι εργοδότες ήταν τρομοκρατημένοι...»

Ο καπιταλισμός δεν έπεσε, εκείνες τις μέρες. Οι εργάτες δεν πήραν την εξουσία, το όνειρο δεν έγινε πραγματικότητα. Ο Μάης του '68, όμως, ήταν καμπή για την ιστορία, παγκόσμια. Η επανάσταση, θαμμένη για σχεδόν πέντε δεκαετίες κάτω από την ταφόπλακα του σταλινισμού, ήρθε ξανά δυναμικά στο προσκήνιο σε μια από τις πιο δυνατές και πλούσιες χώρες της Δύσης. Ο γαλλικός Μάης έγινε η αρχή μιας «κόκκινης» δεκαετίας που απείλησε τον καπιταλισμό από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη.

Πώς άρχισε

Το βράδυ στις 10 Μάη 1968, χιλιάδες φοιτητές και μαθητές από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια του Παρισιού συγκεντρώθηκαν στο κέντρο της πρωτεύουσας για την «συνηθισμένη» φοιτητική διαδήλωση. Οπως και τις προηγούμενες φορές η πορεία κατέληξε γρήγορα σε συμπλοκή ανάμεσα στους φοιτητές και την αστυνομία. Αυτή τη φορά, όμως, ο κόσμος δεν έμεινε απαθής.

Οι φοιτητές, εγκλωβισμένοι από τα CRS (τα γαλλικά ΜΑΑΔ) έστησαν οδοφράγματα σε όλους τους γύρω δρόμους, αναποδογύρισαν αυτοκίνητα, ύψωσαν σημαίες και άρχισαν να απαντάνε στα δακρυγόνα με φωτιές, πέτρες και ότι άλλο έβρισκαν μπροστά τους. Τα δακρυγόνα και οι κροτίδες έπεφταν βροχή, εκατοντάδες - φοιτητές, νέοι εργάτες ή απλά περαστικοί - ξυλοκοπήθηκαν, συνελήφθηκαν ή τραυματίστηκαν σοβαρά από την αστυνομία.

Η βαρβαρότητα γύρισε μπούμερανγκ για την κυβέρνηση. Αγανακτισμένοι οι κάτοικοι των γύρω σπιτιών άρχισαν να κατεβαίνουν στα οδοφράγματα - στην αρχή για να βοηθήσουν τους φοιτητές, ύστερα για να ριχτούνε και οι ίδιοι στη μάχη.

Το Παρίσι ολόκληρο ξενύχτησε μπροστά στα ραδιόφωνα εκείνο το βράδυ, παρακολουθώντας σχεδόν λεπτό προς λεπτό όσα διαδραματίζονταν. Η κατακραυγή ενάντια στην αστυνομία και την κυβέρνηση φούντωσε. Το επόμενο πρωί ο Πομπιντού, ο πρωθυπουργός, ανακοίνωσε μια σειρά από παραχωρήσεις απέναντι στους φοιτητές. Την ίδια ώρα οι ηγέτες των συνδικάτων καλούσαν τους εργάτες της Γαλλίας σε Γενική Απεργία την επόμενη Δευτέρα, στις 13 Μάη.

Η διαδήλωση στο Παρίσι στις 13 Μάη 1968, ήταν η μεγαλύτερη που είχε δει η γαλλική πρωτεύουσα από την Απελευθέρωση το 1944. Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κρατώντας πανό των εργοστασιακών ή των κλαδικών σωματείων τους ενώθηκαν με δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και μαθητές που ανέμιζαν τις κόκκινες και μαύρες σημαίες με τις οποίες είχαν πολεμήσει στα οδοφράγματα δυο νύχτες πριν. Στην κεφαλή της πορείας υπήρχε ένα πανό που έγραφε: «Φοιτητές, εκπαιδευτικοί, εργάτες, αλληλεγγύη»... Ξανά και ξανά αντηχούσαν τα συνθήματα: «Λευτεριά στους συντρόφους μας», «Η νίκη βρίσκεται στους δρόμους», «Αντίο Ντε Γκολ».

Το τελευταίο πράγμα που ήθελαν οι ηγέτες των συνδικάτων ήταν να πυροδοτήσουν μια εξέγερση. Η CGT, η μεγαλύτερη εργατική συνομοσπονδία που ελεγχόταν από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας (ΚΚΓ), είχε αντιμετωπίσει στην αρχή εχθρικά τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενώ ο Μαρσέ, ο μετέπειτα γενικός γραμματέας του ΚΚΓ, είχε καταγγείλει τους φοιτητές που συγκρούονταν στον δρόμο με την αστυνομία σαν «ψευτοεπαναστάτες».

Οι ηγέτες της CGT και της CFDT, της δεύτερης μεγαλύτερης εργατικής συνομοσπονδίας, μπήκαν μπροστά στις 13 Μάη παρά τη θέλησή τους. Ο πραγματικός τους στόχος ήταν να πάρουν την ηγεσία του αγώνα στα χέρια τους και να τον κλείσουν - όχι να τον γενικεύσουν. Αλλά έπεσαν έξω.

Καταλήψεις

Η επιτυχία της 13 Μάη γέμισε αυτοπεποίθηση τους διαδηλωτές. Οι φοιτητές «απάντησαν» στις υποχωρήσεις του Πομπιντού με την κατάληψη του πανεπιστήμιου της Σορβόννης στο κέντρο του Παρισιού. Και οι εργάτες με ένα κύμα καταλήψεων και απεργιών, χωρίς προηγούμενο στην ιστορία: κατάληψη των εγκαταστάσεων της αεροπορικής βιομηχανίας Σουντ Αβιασιόν στην Νάντ, κατάληψη του εργοστασίου κατασκευής σανζμάν της Ρενό στο Κλεόν, κατάληψη του τεράστιου εργοστασίου αυτοκινήτων της Ρενό στο Μπιγιανκούρ.

Και από εκεί οι καταλήψεις άρχισαν να απλώνονται στη μεταλλοβιομηχανία, στα ναυπηγεία, στους σιδηροδρόμους, τις ασφαλιστικές εταιρείες, τα μεγάλα καταστήματα, τα τυπογραφεία των εφημερίδων και των περιοδικών. Αντί να «θάψουν» τις φοιτητικές κινητοποιήσεις οι ηγέτες των συνδικάτων είχαν καταφέρει να πυροδοτήσουν ένα τεράστιο και ανεξέλεγκτο κίνημα μέσα στους ίδιους τους χώρους δουλειάς.

Η άρχουσα τάξη κατάφερε με δυσκολία μόνο να κρύψει τον πανικό της. Ο Πομπιντού ανακοίνωσε αυξήσεις 35% στο βασικό μεροκάματο, 7% σε όλους και κατάφερε να έρθει σε συμφωνία με τους ηγέτες των συνδικάτων, σε αντάλλαγμα, να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Αλλά δεν κατάφερε να πείσει και τους ίδιους τους εργάτες. Στο ένα μετά το άλλο τα εργοστάσια οι εργάτες καταψήφισαν τις προτάσεις της ηγεσίας και αποφάσισαν να συνεχίσουν τον αγώνα.

Στις 24 Μάη ο Ντε Γκωλ υποσχέθηκε «δημοψήφισμα» - αλλά δεν κατάφερε να βρει ούτε ένα τυπογραφείο για να τυπώσει τα ψηφοδέλτια! Στις 29 Μάη εγκατέλειψε ξαφνικά το Παρίσι με άγνωστο προορισμό. Οι φήμες έλεγαν ότι ετοιμαζόταν να αποσυρθεί από την πολιτική.

Αλλά δεν το έκανε. Μόλις γύρισε πέρασε στην αντεπίθεση. Μιλώντας στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση δήλωσε ότι δεν επρόκειτο να παραδώσει ποτέ τη χώρα στα χέρια του «κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού». Αντί για δημοψήφισμα, αυτή τη φορά, ανακοίνωσε τη διάλυση της Βουλής και την προκήρυξη πρόωρων εκλογών.

Μανούβρα

Ο,τι δεν είχε καταφέρει ο Πομπιντού με τις αυξήσεις το κατόρθωσε ο Ντε Γκολ με τις εκλογές. Οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες έδωσαν στους ηγέτες της αριστεράς και των συνδικάτων την δικαιολογία πού έψαχνα για να ξαναπάρουν τον έλεγχο του κινήματος στα χέρια τους και να το κλείσουν. Οι εργάτες τώρα είχαν έναν χειροπιαστό και εύκολο τρόπο να κερδίσουν αυτά που διεκδικούν, έλεγαν. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουν είναι να στείλουν στη βουλή όσο δυνατόν περισσότερους υποψήφιους της αριστεράς. Για αυτό θα έπρεπε να σταματήσουν τις απεργίες. Τι ήθελαν; Να ενισχύουν την βρόμικη προπαγάνδα του Ντε Γκολ για τον «κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό»;

Μόλις άρχισαν να κλείνουν οι απεργίες και οι καταλήψεις τα αφεντικά και η κυβέρνηση πέρασαν στην αντεπίθεση. Στις 5 Ιούνη η αστυνομία "εκκένωσε" από τους απεργούς τα στούντιο του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης. Στις 6 επιτέθηκε στο εργοστάσιο της Ρενό στο Φλέν σκοτώνοντας έναν μαθητή. Στις 11 Ιούνη μπήκαν στην Πεζό στο Σοσό. Δυο εργάτες έπεσαν νεκροί από την επίθεση. Λίγες μέρες αργότερα ο Ντε Γκολ κήρυξε "εκτός νόμου" τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς.

Σε πολλούς χώρους οι εργαζόμενοι αντιστάθηκαν με πείσμα στις προσπάθειες κλεισίματος της απεργίας - είτε από τις ηγεσίες των συνδικάτων, είτε από την αστυνομία και τα CRS. Η θέα όμως των εργοστασίων, των καταστημάτων, των τραπεζών, των δημόσιων οργανισμών που επαναλειτουργούσαν, έσπαγε το ηθικό της εργατικής τάξης.

Η αριστερά πλήρωσε ακριβά και το ξεπούλημα και την απογοήτευση. Ο Ντε Γκολ «σάρωσε» στις εκλογές. Οι ψήφοι της αριστεράς έπεσαν αντί να ανέβουν.

Ο Μάης του '68 έμεινε στα μισά του δρόμου. Οι εργάτες της Γαλλίας μπορούσαν, εκείνες τις μέρες, να τα κερδίσουν όλα. Για να μετατραπεί, όμως, αυτό το κίνημα σε μια επανάσταση θα έπρεπε να έχει στην κεφαλή του μια άλλη αριστερά, μια αριστερά που να μην τρέφει αυταπάτες για το κοινοβούλιο και την «εναλλακτική» διαχείριση του καπιταλισμού, μια αριστερά που να βάζει ξεκάθαρα σαν στόχο την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Το 1968 δεν υπήρχε τέτοια αριστερά στη Γαλλία. Ο Μάης, όμως, τη γέννησε.

εργατική δημοκρατία

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Δεκατρείς Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν από Ισραηλινά τανκς και στρατεύματα σε μία μόνο μέρα την περασμένη βδομάδα στη Γάζα. Ανάμεσα στους νεκρούς ήταν ένα παιδάκι δύο χρονών. Αυτή η ασταμάτητη αδικία και τα βάσανα του παλαιστινιακού λαού δεν πρόκειται να ελαττωθούν στο ελάχιστο από τον "Οδικό χάρτη" του Μπους και του Μπλερ.

Ο δυό τους έχουν αναγκαστεί να αναλάβουν δράση από την μαζική υποστήριξη που εκφράστηκε προς τον παλαιστινιακό λαό στις παγκόσμιες διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμό τους στο Ιράκ. Αλλά ο "Οδικός χάρτης" είναι μια απάτη. Είναι ασύγκριτα υπέρ της ισραηλινής πλευράς. Το Ισραήλ σήμερα μπορεί να καταλαμβάνει παλαιστινιακές πόλεις, να στέλνει στρατεύματα και τανκς σε στρατιωτικές επιδρομές, να στήνει σημεία ελέγχου και να αποκλείει ολόκληρες περιοχές όποτε θέλει. Ο "Οδικός χαρτης" απαιτεί από τους Παλαιστίνιους ουσιαστικά να παραδοθούν.

"Οδικός χάρτης" για καταστολή της Ιντιφάντα

Το Ισραήλ άρπαξε το 78% της παλαιστινιακής γης το 1948. Και τώρα δέχεται να διαπραγματευτεί τι θα γίνει με το υπόλοιπο 22%. Θέλουν οι Παλαιστίνιοι να πάρουν το μισό κομμάτι για το "ανεξάρτητο" κράτος τους. Ο πληθυσμός του Ισραήλ είναι 5 εκατομμύρια. Υπάρχουν 8 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι. Ομως περισσότεροι από τους μισούς είναι αναγκασμένοι να ζουν σαν πρόσφυγες, ένα εκατομμύριο στη Λωρίδα της Γάζας, ενάμισυ εκατομμύριο στη Δυτική Οχθη του Ιορδάνη. Οι υπόλοιποι ζουν στον υπόλοιπο κόσμο, κυρίως στη Μέση Ανατολή.

Το Ισραήλ θέλει ένα αδύναμο παλαιστινιακό κράτος. Απαιτεί αυτό το κράτος να καταπιέζει τον ίδιο του τον πληθυσμό και να τσακίσει την δεύτερη Ιντιφάντα, την εξέγερση που ξέσπασε τον Σεπτέμβρη του 2000 ενάντια στην ισραηλινή κατοχή. Οι Παλαιστίνιοι σύμφωνα με την πρώτη φάση του "Οδικού χάρτη" πρέπει να εγγυηθούν τον άμεσο αφοπλισμό. Αν δεν συμβεί αυτό τότε οι Παλαιστίνιοι δεν θα πληρούν τους όρους της συμφωνίας. Ομως αμέτρητες φορές οι Ισραηλινοί έχουν προκαλέσει τους Παλαιστίνιους με επιθέσεις ενάντια στα σπίτια τους και με σφαγές οικογενειών.

Αυτή η κατάσταση προσφέρει μια έτοιμη δικαιολογία για τους Ισραηλινούς να μην τηρήσουν το δικό τους μέρος των συμφωνιών. Υποτίθεται ότι πρέπει να "πάρουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για να ομαλοποιηθεί η παλαιστινιακή ζωή, να αποσυρθούν από όλες τις παλαιστινιακές περιοχές που καταλήφθηκαν από τον Σεπτέμβρη του 2000 και να παγώσουν όλες τις δραστηριότητες εποικισμού". Οπως έγραψε ο Σαϊντ Γκαζάλι στην εφημερίδα Ιντιπέντεντ την περασμένη βδομάδα: «*Ο "Οδικός χάρτης" δεν είναι τίποτα περισσότερο από το εισιτήριο εισόδου στην αίθουσα χορού όπου οι Ισραηλινοί θα παίζουν τον ίδιο παλιό σκοπό ενάντια στην 'τρομοκρατία'*».

Η δεύτερη φάση υποτίθεται οδηγεί στη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους με προσωρινά σύνορα. Κι αυτό όμως εξαρτάται από «*την αποφασιστική δράση της παλαιστινιακής ηγεσίας ενάντια στην τρομοκρατία*». Η τρίτη φάση θα φτάσει σε τελική συμφωνία το 2005 με «*τη λήξη της σύγκρουσης*».

Το πρόβλημα με τον "Οδικό χάρτη" είναι ότι αγνοεί τους λόγους για τους οποίους ξεκίνησε αυτή η σύγκρουση. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε το 1948 όταν οι ισραηλινοί έποικοι έδιωξαν από τα σπίτια τους 750.000 Παλαιστίνιους. Οι Παλαιστίνιοι έγιναν πρόσφυγες στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας. Το Ισραήλ εισέβαλε σε αυτές τις περιοχές το 1967 και τις κατέλαβε. Τις ελέγχει μέχρι σήμερα. Πάνω από 400.000 Εβραίοι, κυρίως από τη Βρετανία και τις ΗΠΑ, σήμερα ζουν στην αραβική Ανατολική Ιερουσαλήμ, τη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας.

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Αριέλ Σαρόν, έχει περάσει τη ζωή του καταπιέζοντας τους Παλαιστίνιους. Στήριξε τους εποίκους ενόσω καταλάμβαναν την παλαιστινιακή γη και δολοφονούσαν Αραβες. Κι όμως παρουσιάζουν τους Παλαιστίνιους σαν τους επιτιθέμενους.

Το Ισραήλ είναι το πιο στρατιωτικοποιημένο κράτος του κόσμου. Είναι γεμάτο τανκς, μαχητικά αεροσκάφη F16, πυρηνικά και άλλα όπλα που του παρέχουν οι ΗΠΑ. Το Ισραήλ έχει δολοφονήσει πάνω από 2.400 Παλαιστίνιους από τότε που ξεκίνησε η Ιντιφάντα. Οι Παλαιστίνιοι διαθέτουν πέτρες και αυτοσχέδιες βόμβες για να αντισταθούν. Οι ισραηλινοι έποικοι έχουν σκοπό να δημιουργούν "τετελεσμένα γεγονότα", διασφαλίζοντας ότι δεν θα δημιουργηθεί ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος.

Το ισραηλινό κράτος χτίζει έναν "φράχτη ασφαλείας" γύρω από τη Δυτική Οχθη, χωρίζοντας τους Παλαιστίνιους του Ισραήλ από την Ιορδανία. Μ' αυτόν τον τρόπο το Ισραήλ θα διεκδικήσει ακόμη ένα 10% της παλαιστινιακής γης. Κατασκευάζει ακόμη έναν αριθμό δρόμων μέσω της Δυτικής Οχθης τους οποίους μόνο οι έποικοι και ο ισραηλινός στρατός μπορούν να χρησιμοποιούν. Ο "Οδικός χάρτης" του Μπους δεν θα επηρεάσει τίποτα από αυτά. Το Ισραήλ θα συνεχίσει να κυριαρχεί πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά στο νέο παλαιστινιακό κράτος. Τα ισραηλινά στρατεύματα θα ελέγχουν τους δρόμους ανάμεσα στα ξεχωριστά παλαιστινιακά καντόνια. Θα εγκαταλείψει μόνο μικρούς οικισμούς.

Δικαίωμα επιστροφής

Τα πέντε εκατομμύρια Παλαιστίνιοι πρόσφυγες δεν θα έχουν δικαίωμα να επιστρέψουν στα σπίτια τους μέσα στο Ισραήλ. Μετά τον περασμένο πόλεμο του Κόλπου το 1991, ο πατέρας Τζορτζ Μπους υποσχέθηκε στους Παλαιστίνιους το κράτος τους. Η ειρηνευτική διαδικασία του Οσλο υποτίθεται ότι θα κατέληγε σ' αυτό το κράτος.

Το Οσλο έγινε μετά την πρώτη Ιντιφάντα που είχε ξεσπάσει ενάντια στην ισραηλινή καταπίεση το 1987. Μονομερείς διαπραγματεύσεις είχαν προσφέρει μια αδύναμη και διασπασμένη Παλαιστινιακή Αρχή που έπρεπε να καταπιέζει τον ίδιο της το λαό. Ο αριθμός των ισραηλινών εποίκων στις παλαιστινιακές περιοχές διπλασιάστηκε κατά τη διάρκεια της ειρηνευτικής διαδικασίας. Η ζωή έγινε χειρότερη για τους απλούς ανθρώπους. Η ειρηνευτική διαδικασία κατέρρευσε το 2000. Από τότε το Ισραήλ έχει κλιμακώσει την καταστολή των Παλαιστίνιων.

Ο "Οδικός χάρτης" μπορεί να γείρει ακόμη περισσότερο υπέρ του Ισραήλ. Το Ισραήλ έχει ξεκαθαρίσει ότι βλέπει τον "Οδικό χάρτη" "ανοιχτό σε παραπέρα διαπραγματεύσεις". Ο Μπους και τα δεξιά γεράκια γύρω του, βλέπουν το Ισραήλ σαν ένα ζωτικό τμήμα της συνεχιζόμενης αμερικανικής κυριαρχίας στην Μέση Ανατολή. Ο "Οδικός χάρτης" έχει στόχο να δημιουργήσει μια ψευδή εικόνα ειρήνης και δημοκρατίας συνεχίζοντας τον εξευτελισμό των Παλαιστίνιων.